

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DJELA 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2021.

broj 174

**NEGO JE SVE HRISTOS
I ON JE U SVIMA.**

KOLOŠANIMA 3:11

НОВА КЊИГА

Удружење Ikonos poklanja knjigu „ISTORIJA CRKVE U DELIMA APOSTOLSKIM“. Besplatan primerak ove knjige možete da poručite na mail ikonos.office@gmail.com ili na broj telefona 062 396 331. Knjiga prati istoriju Crkve kroz biblijsku knjigu Dela apostolska, istoriju koja je sledila po završetku ovozemaljskog života Gospoda Isusa Hrista.

MOLBA

ANTIOHIJA SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA

MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOGNETE
ANTIOHIJU

HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su finansijski pomogli vjernici iz Banjaluke, Čapljine i Novog Sada.

Tada je Samuilo uzeo jedan kamen i postavio ga između Misper i Sena i nazvao ga Even Ezer rekavši: „Dovde nam Gospod pomože.“

PRVA KNJIGA SAMUILOVA 7:12

Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | **Adresa** : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž** : 1000 | **Štampa** : 1909. Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska** : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

POTRAGA

Taj dan učitelj je u svoj razred donio puno balona. Zamolio je svoje učenike da ih nadvaju i da svako na jednom balonu napiše svoje ime. Potom ih je sve pomiješao i zamolio učenike da svako potraži balon sa svojim imenom. Zadatak su trebali obaviti za nekoliko minuta.

Nastala je strka, guranje, preskakanje i potraga se zahuktala; vrijeme za potragu je završilo, a samo je nekoliko učenika uspjelo pronaći balon sa svojim imenom. Vratili su pronađene

balone nazad među ostale i pomiješali ih.

Tada je učitelj zamolio djecu da svako uzme balon koji mu je najbliže i odnese ga osobi čije ime piše na balonu. Ovog puta zadatak je bio riješen puno brže i uskoro je svako imao svoj balon.

Zatim je učitelj rekao djeci: „Baloni su poput sreće. Tražite li je samo za sebe, teško da ćete je naći. Mislite li na drugoga – put do sreće puno je kraći.“

DOPUSTIO SAM DA JE OČIMA POGLEDAŠ

Mojsije je stajao na vrhu brda i gledao preko rijeke Jordan. S one strane bila je zemlja, obećana izabranom narodu. Nakon dugogodišnjeg lutanja pustinjom, umorni su putnici bili nadomak dobre zemlje – kako je opisuje Sveto pismo – „zemlje potoka i vrela, voda što izvire u dolinama i bregovima...” (Pnz 8:2).

Vođa Božjeg naroda je posmatrao zemlju obilja i blagostanja, ali on nije ušao u nju. Dok je

gledao taj predivni krajolik, njegove su se oči polako zatvarale jer se njegov zemaljski put tu završavao.

„Dopustio sam da je pogledaš svojim očima...” (Pnz 34:4) bilo je sve što je Bog naumio za njega. Mojsije je umro a narod je krenuo preko Jordana.

Vjerujem da mnogi u mladenačkoj dobi imaju neku svoju „obećanu zemlju”. I ja sam je imao. Kao zaljubljenik američkih filmova iz četrdesetih i pe-

desetih godina prošlog vijeka, gledao sam u mislima preko Atlantika kao na „obećanu zemlju“. Filmovi poput „Divnog života“, božićnog filma s Džejsmom Stjuartom, bili su čarobni napitak za moju dušu. Na krilima mašte, zamišljao sam da ću jednog dana, poput mojih filmskih junaka, iz malog mjesta, siromašan i pun mladenačkih ideala, stići konačno u neki veliki grad. I tamo ću, kao što se to ponekad događa u filmovima sa Geri Kuperom, Ingrid Bergman, Gregori Pekom i drugima, nakon mnogo uspona i padova doći do željene sreće i radosti.

No, kao što znamo, želje su jedno, a stvarnost je drugo. Poći preko Atlantika bilo je neizvodivo za mene. Stoga sam se u dobi od 21 godine zaputio prema bližim i dostižnijim odredištima. Na putu prema nekoj svojoj „obećanoj zemlji“, vozom sam se približavao Parizu.

Bližio se sumrak a veliki grad se nazirao u daljini.

Srce mi se odjednom počelo stezati u mučnoj neizvjesnosti pred sutrašnjicom. Preplavili su me osjećaji neopisive tuge i osamljenosti. Nalazio sam se u stranoj zemlji, bez poznanstava i novca za prenoćište – stranac i tuđinac. Nakon mjesec dana lutanja po tuđini, vraćao sam se kući, lijući gorke suze zbog razočaranja u snove i uzaludnih pokušaja da doznam svoju „obećanu zemlju“.

Danas, ni u kojem slučaju, na to vrijeme ne gledam sa nekim žaljenjem zbog neostvarenih mladenačkih snova. I to zbog toga što je, u međuvremenu, Bog napravio snažan prodor u moju nutrinu i izgubljene nade. On je taj koji je postupno unosio čudesnu transformaciju u sva moja stremljenja. Konačno, na kraju lutanja, Isus je zadobio moje srce za onu

Obećanu zemlju, u kojoj - prema riječima iz Biblije - neće biti pokvarenosti i zloće. To je zemlja u kojoj neće biti smrti, ubijanja i ratova, stradanja i bolesti. Cijelim svojim bićem vjerujem u to i s punim pouzdanjem pristupam Gospodnjim riječima iz Evanđelja po Ivanu: „U kući Oca moga ima mnogo stanova. Kad odem te vam pripravim mjesto, vratiću se da vas uzmem k sebi i da vi budete gdje sam ja” (Ivan 14:2-3). Tamo gdje Isus vječno boravi, to nije mjesto zemaljskog blago- stanja, prema kojem se kretao izabrani narod pod vodstvom Mojsija. To je mjesto, prema kojem svako zemaljsko boravište blijedi i gubi sjaj. Stoga su oči biblijskih heroja vjere bile uprte u nebo – prema nebeskoj domovini.

„U vjeri umriješe svi ovi”, ističe novozavjetna poslanica Hebrejima, govoreći o Noi, Abrahamu i drugim vjernima, „ne primivši što je obećano, već to izdaleka vidješe i pozdraviše te priznadoše da su tuđinci i putnici na zemlji” (Heb 11:12). Božja riječ zatim nastavlja: „Zato ih se Bog ne stidi, ne stidi se nazivati se njihovim Bogom. Zbilja im je pripravio grad” (Heb 11:16).

Zastanimo na trenutak i pokušajmo zamisliti nebesko stanište. Evo kako je Toma Kempinac, redovnik i pisac poznatog djela „Nasljeduj Krista”, uzdisao za Božjim gradom: „O preblazeni boravak u nebeskome gradu! O presjajni dane vječnosti što ga noć ne zamračuje, nego uvijek rasvjetljuje vječna istina; dane uvijek veseli, uvijek sigurni, što se nikada ne mijenjaš u protivno!... O kamo sreće kad bi zasvijetlio već jednom taj dan i kad bi svršilo sve ovo vremenito! Svetima doduše on svijetli neprestanim sjajnim svijetlom, ali putnicima na zemlji samo izdaleka i u zrcalu.“

Shvatiš li život slikovito kao putovanje prema nebeskom gradu u konačnici, to će biti sasvim drukčije iskustvo od onog mog puta vozom iz mojih mladenačkih dana. Tada se mrak spuštao nad gradom, a tuga nad srcem. Tamo me je čekala neizvjesnost; svako mi je bio stranac. Ovdje naprotiv, dok se bližim danu susreta s Gospodom, moje srce se puni nadom, koju poznaju svi vjerni.

„Ja znadem dobro“ – zajedno možemo reći s biblijskim junakom Jobom – „moj Izbavitelj ži-

vi i posljednji će on nad zemljom ustati. A kad se probudim, k sebi će me dići: iz svoje ću puti tad vidjeti Boga. Njega ja ću kao svojega gledati, i očima mojim neće biti stranac: za njime srce mi čezne u grudima” (Job 19:25-27).

Dok Spasitelj svojim sjajem bude rasvijetljavao nebo, tamo će na susret čekati i svi dragi saputnici sa zemaljske staze života – svi koji su pripadali Gospodu. Krist me je izbavio iz okova usamljenosti darujući mi braću i sestre u vjeri. Time kao da mi je želio reći: „Jednom si bio usamljen, sad si u krugu dragih prijatelja, ali potpuno izbavljenje iz usamljenosti tek predstoji. Ovo je samo predokus nebeskog susreta.”

Ni to neće biti kao putovanje vozom u strani grad, u kojem

nikoga ne poznaješ. Naprotiv, u nebeskom ću boravištu susresti neke za koje ću moći reći, stiho-ve jednog pjesnika: „Već sam te vidio u svjetlosti zemlje i u ljubavi ljudskoj.” Moje će ih srce vidjeti u trajnoj nebeskoj radosti, koja će se samo uvećavati, i u ushićenju, koje će samo postajati veće. Neću se – kao u vrijeme zemaljskog postojanja – plašiti rastanka s bližnjima ili njihovog gubitka.

Gospod mi je dopustio da očima vjere gledam prema Obećanoj zemlji, potpuno ispunjen pouzdanjem i nadom.

Zašto ti ovo govorim? Jer i ti si možda usamljen, na putu prema nekom stranom gradu, nad kojim se spušta mrak. Bez Gospoda i njegove svjetlosti, svi smo na putu prema tami. Stoga ti ovo govorim u želji da i tvoja

nutrina osjeti duboko ushićenje i čežnju za domovinom vječne slave i sjaja! To ni u kom slučaju nije da ti skrenem pogled sa svakodnevnih zemaljskih zadataka, obaveza i dužnosti. Već naprotiv, da svakidašnji posao obavljaš još marljivije i odgovornije, ali u sjaju i svjetlosti Obećane zemlje. I tebi i meni Gospod kao da kaže kroz Sveto pismo: „Za vrijeme tvojih zemaljskih dana, dopustiću da Obećanu zemlju pogledaš očima vjere i srca. Ali prije toga, ti meni dopusti da svakodnevno preobražavam i čistim tvoju nutrinu sve dok ne postane prijemčiva za sjaj neba.“

Dragi prijatelju, po svojoj riječi u Svetom pismu, Gospod nam šalje i veliko upozorenje: nemoj olako shvatiti vječni život i zaboraviti da on ima cijenu. „Svaki tvoj korak na zemlji“, izrekao je netko duboku misao – „ima svoj korak na nebu.“ Istina je da se svi oni dragi i lijepi trenuci zemaljske radosti, odražavaju sreću i radost neba. Tvoji te zemaljski koraci mogu svaki dan voditi bliže k Obećanoj zemlji.

„Ako si okrenut u ispravnom smjeru“, rekao je neko, „trebaš samo nastaviti hodati.“ Ali ako

nisi, promašićeš cilj. Hodanje stranputicom zatvara nebo i vodi u vječnu propast. Stoga pazi kako hodaš. I znaj: onaj ko te čeka s one strane rijeke Jordan, u nebeskoj domovini, platio je cijenu. Ti nisi otkupljen nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nečim što se tiče zemaljskog prolaznog sjaja, već – prepričavam riječi apostola Petra, „skupocjenom krvlju Krista, kao nevina i bez mane Janjeta“ (1. Pet. 1:18). Nemoj olako prijeći preko toga. Gospod Isus želi pobuditi u tebi čežnju za susretom. I kad budeš mogao reći: „Gospod mi je dopustio da očima vjere vidim Obećanu zemlju, Gospod će ti dati da i uđeš u nju, kad se oči tvoje zatvore za ovaj svijet. U blagodatima ovoga svijeta, možda ćeš biti siromašan, ali doći će trenutak kad će ti značiti više od svega drugoga to što si bogat u nadanji-ma, pouzdanju i vjernosti Bogu.

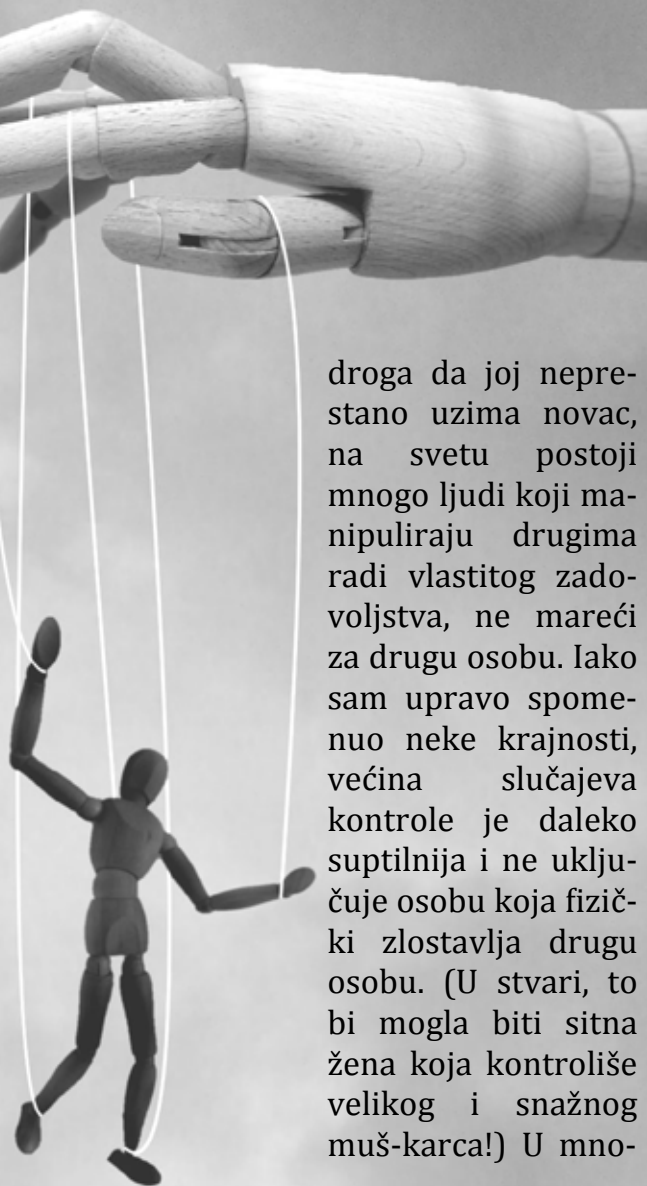
Na kraju, neka molitva Tome Kempinca bude i naša molitva: „Zaštiti i sačuvaj dušu sluge svojega u tolikim nesrećama raspadljivoga života; i uz pratnju milosti svoje upravljaj je putem mira, u domovinu vječne slave. Amen.“

Vlado Pšenko, Vukovar

ZNACI DA STE POD (NEZDRAVOM) KONTROLOM DRUGE OSOBE

Kao pastor proučavao sam ljudsku prirodu više od četiri decenije i došao do zaključka da su neki ljudi zapravo pod kontrolom drugih ljudi. To je poput nekih čini (ili vračarstva, da budemo precizni)!

Bilo da se radi o supruzi koja ostaje u nasilnoj vezi sa svojim mužem, ili majci koja dozvoljava svom detetu zavisnom od

droga da joj neprestano uzima novac, na svetu postoji mnogo ljudi koji manipuliraju drugima radi vlastitog zadovoljstva, ne mareći za drugu osobu. Iako sam upravo spomenuo neke krajnosti, većina slučajeva kontrole je daleko suptilnija i ne uključuje osobu koja fizički zlostavlja drugu osobu. (U stvari, to bi mogla biti sitna žena koja kontroliše velikog i snažnog muškarca!) U mno-

gim slučajevima, stvari koje su pomenute u ovom članku mogu biti u nečijem braku.

Evo nekih znakova da ste pod (nezdravom) kontrolom druge osobe:

1. Osoba sa kojom ste u bliskim odnosima ne dozvoljava vam da dokažete svoj stav onda kada se ne slažete.

U mnogim slučajevima ljudi koji kontrolišu druge, neće dozvoliti da razgovor ide na određeni način ili da se nastavi ako misle da će izgubiti svađu. To je zato što ne mogu da podnesu da izgube svoje mesto moći, što proizilazi iz toga da takva osoba misli da je uvek u pravu. Mnogi ljudi koji kontrolišu ne mogu podneti ako se ne slažete s njima. U početku se čak mogu ponašati kao da žele čuti vaše mišljenje. Ali onog trenutka kada vide da im razgovor ne ide po volji, okreću stvari ili se odlučuju za jednu izrečenu sitnicu i skreću s teme s namerom da poremete razgovor, ne dozvoljavajući da dođete do zaključka koji odstupa od njihovog stava.

2. Druga osoba manipuliše vama gnevom i pretnjama.

Često će ljudi koji kontrolišu

imati napade besa i ljutnje kada im nije po volji, jer će učiniti bilo šta - čak do tačke nasilja - da bude po njihovom i izmanipulisati ljude da ih poštuju.

3. Osoba koja kontrolišu neprestano pokušava da učini da se žrtve osećaju krivim ili lošim zbog načina na koji se prema njima ponašaju, a zapravo je potpuno suprotno.

Iako osoba koja kontrolišu može biti zlostavljač onog koga kontrolišu, pokušaću da navede žrtvu da misli da je ona nasilnik, tako da će obrnutom psihologijom moći da prevari (kontrolisanu) naivnu osobu da pomisli da je nasilnik zaista žrtva. Na taj način nateraću žrtvu da se izvini, što dovodi do toga da zlostavljač i dalje nastavlja da ih zlostavlja i kontrolišu.

4. Druga osoba uvek očekuje više od vas i nikada nije zadovoljna.

Još jedan suptilan oblik kontrole je kada osoba ostavlja utisak da sve što radite za nju nikada nije dovoljno dobro, da nikada ne činite dovoljno. Zbog toga se žrtva oseća dužnom i obaveznom da se i dalje trudi da udovolji, zadovolji i služi osobi koja je kontrolišu.

5. Druga osoba uvek dovodi u pitanje vaše motive.

Drugi, ali ne tako očigledan način kontrole je da kontrolor neprestano preispituje motive osobe koju kontroliše, tako da žrtva nikada nije sigurna u sebe, pa je stoga uvek na klimavim duhovnim i emocionalnim osnovama. To može dovesti do toga da se žrtva zapravo ugleda na osobu koja je kontroliše kao na uzor bogobožnosti i čistoće, stavljajući je ponovo na mesto onoga ko upravlja situacijom i odnosom!

6. Druga osoba vas stalno ponižava.

Još jedan oblik kontrole je kada vas osoba stalno ponižava, naziva vas pogrdnim imenima i dovodi u pitanje vašu mudrost u odlukama koje donosite. Ovo može dovesti do toga da se žrtva oseća obaveznom da se više trudi da ugodi kontroloru i veruje u njegovu mudrost, pa zato uvek dozvoljava kontroloru da donosi važne odluke!

7. Druga osoba je navikla da uvek bude po njenom.

Obično u zdravom braku ili prijateljstvu postoji davanje i uzimanje; ponekad muž ima svoje, a ponekad žena ima svo-

je. Ali u kontrolisanju odnosa kontrolor uvek nastoji da bude po njegovom. Možda će vam omogućiti da bude po vašem u manjim stvarima, ali će u svim glavnim stvarima uvek imati poslednju reč.

8. Osoba koja kontroliše udaljava se od svojih odgovornosti kao način manipulacije drugima.

Drugi način na koji kontrolori postižu da bude po njihovom je

da se u najgorem mogućem trenutku odmaknu od svojih odgovornosti. To rade kada nije po njihovom. Na taj način, skoro da ucenjuju supružnika, poslovnog partnera ili kolegu u službi, i tako postižu da ipak bude po njihovom. Na primer, kada takva osoba ode ili preti da će otići neposredno pre ili usred važnog sastanka, žrtva će pristati gotovo na sve zahteve kako bi izvršila zadatak koji je pred njom i kako bi izbegla poniženje. Ovo je vrlo uobičajen oblik kontrole.

9. Kontrolor pronalazi načine da nametne svoju volju u svakoj situaciji.

Suština svih kontrolora je njihova želja da nametnu svoju volju i agendu u svakoj situaciji koju smatraju smislenom. Možda imaju mnogo različitih načina na koji to rade, ali krajnji rezultat je uvek isti: na kraju uspeju!

10. Kontrolor preti prekidom veze.

Naročito u braku ili vezi, kontrolor neprestano preti razvodom ili da će napustiti vezu kada vidi da će se žrtva povući! Ovo je posebno izraženo kada je osoba koja kontroliše u bra-

ku sa nenkim u službi, pastorem ili istaknutim izabranim zvaničnikom kome bi karijera mogla propasti ako mu supružnik zaista ode i napusti ga (što se u većini slučajeva zaista ne dešava).

11. Kontrolor preti samoubistvom.

U ekstremnim slučajevima bračni drug, blizak prijatelj ili član porodice mogu zapretiti samoubistvom ako smatraju da će im to pružiti tuđu brigu ili pažnju, ili im omogućiti da bude po njihovom. U većini slučajeva nikada se neće ubiti ako im se pruži prava šansa. Ali, oni će igrati na kartu emocija i živaca žrtve koja ih voli i koja će im neprestano popuštati da ih spreči da (naizgled) okončaju svoj život.

12. Kontrolor uskraćuje fizičku bliskost.

Mnogo puta će žena u vezi sa muškarcem koristiti moć seksa da manipuliše i dobije ono što želi od muškarca. (Žene obično nisu očajne za seksom kao što su muškarci, da padnu na ovu staromodnu tehniku!)

Na kraju, nije uvek jasno da li je osoba koja kontroliše drugu osobu potpuno svesna da to ra-

di. U nekim slučajevima sam siguran da je to namerno, a u drugim slučajevima da je to samo instinktivno nešto što su naučili odrastajući, kao neki mehanizam preživljavanja.

Prvi korak za oslobađanje žrtava kontrole je da budu iskrene i samosvesne u pogledu svojih nezdravih odnosa. Žrtve kontrole i zlostavljanja moraju da razgovaraju sa stručnim savetnikom i dobiju posredovanje, posebno ako su u braku ili u poslovnom odnosu. Prvi korak za žrtvu kontrole je da svoj identitet u potpunosti zasniva na Hristu, a ne na svom poslu,

braku ili bilo kojoj vezi. Samo to im može dati hrabrosti da napuste ovo ropstvo. Žrtve moraju naučiti da stoje na svom mestu i nazovu kontroloreve blefove pravim imenom, čak i ako to znači da će se odnos zauvek promeniti!

Oni koji imaju problem kontrolisanja drugih ljudi, nikada se neće tako lako odreći svoje moći. Mnogi bi radije žrtvovali svoje odnose i službe nego da odustanu od kontrole, jer im je kontrola (u njihovoj perspektivi) najveća nagrada.

Joseph Mattera

BITI RELIGIOZAN NE ČINI
NEKOGA I PRAVEDNIM.

AGAPE

INTERNET

Proveo sam sat vremena u banci sa tatom, jer je morao da prebaci neki novac. Nisam mogao da odolim i pitao sam:

„Tata, zašto ti ne bismo aktivirali internet bankarstvo?“

„Zašto bih to uradio?“ - upitao je.

„Pa, onda nećeš morati da provodiš sat vremena ovde u banci zbog stvari kao što je transfer novca. Možeš čak i kupovati na internetu. Sve će biti tako lako!“

Bio sam tako uzbuđen što sam ga pogurao u svet internet bankarstva.

Pitao je: „Ako to učinim, neću morati izaći iz kuće?“

„Da, da!“ - rekao sam.

Rekao sam mu i kako se čak i namirnice mogu dostaviti na kućni prag i kako Amazon sve isporučuje!

Njegov odgovor mi je zavezao jezik. Rekao je:

„Otkako sam danas ušao u ovu banku, sreo sam četvoricu svojih prijatelja, razgovarao sam

neko vrijeme sa osobljem koje me do sada jako dobro poznaje. Znaš da sam sam. Društvo je ono što mi je potrebno. Volim da se spremim i dođem u banku. Imam dovoljno vremena, a fizički kontakt i dodir je ono za čime žudim. Pre dve godine sam se razboleo. Vlasnica prodavnice od koje kupujem voće došla je da me poseti, sedela je pored kreveta i plakala. Kad ti je mama pala pre nekoliko dana dok je bila u jutarnjoj šetnji, naš lokalni trgovac mješovitom robom ju je vidio i odmah je otišao svojim autom da je odveze kući jer zna gde živimo. Da li bih imao taj „ljudski“ kontakt da sve postane „on-line“? Zašto bih želeo da mi se sve isporuči i primorao sebe da komuniciram samo sa računarnom? Volim da poznajem osobu sa kojom imam posla, a ne samo „prodavca“. Tako se stvaraju veze i odnosi. Da li i Amazon isporučuje sve ovo?“

**Tehnologija nije život.
Provodite vreme sa ljudima.
Ne sa uređajima.**

Autor nepoznat

POMAGANJE

Koliko puta smo prošli pored neke osobe koja je bila u potrebi? Sam Bog zna.

Ta osoba može biti neko iz našeg komšiluka. Može to biti neko ko je pao na ulici, a mi nažalost možemo pomisliti kako je taj neko pijan, umesto da zastanemo i ponudimo pomoć toj osobi. Nije uvek reč o novcu kada se pominje pomoć; nekome je dovoljna pružena ruka, podrška, razgovor, molitva, i ima još mnogo toga, ali je potrebno upitati: „Kako ti mogu pomoći?“ Osim ako to već nije očigledno.

Hvala Bogu da nam je pored očiju dao i sposobnost govora da možemo pitati ono što ne znamo.

Bog neka vas blagoslovi da i vi budete kao dobri Samarjanin koji je zastao kod čoveka koji je bio u potrebi, ali pre svega da budete kao Isus koji je uvek vršio Očevu volju.

[LUKA 10:29-37]

„Ko je moj bližnji?“

Isus na to reče: „Silazio neki čovek iz Jerusalima u Jerihon i dopao u ruke razbojnicima. Oni ga svuku, pretuku, pa odu, ostavljajući ga polumrtna. Desilo se da je tim putem silazio neki sveštenik. Kada je video unesrećenog, nastavio je dalje. I neki Levit je prolazio tim putem. Video je unesrećenog i nastavio dalje. Tako je i neki Samarjanin putovao tuda. Kada je došao do unesrećenog, pogledao ga je i sažalio se nad njim. Zatim mu je prišao, prelio njegove rane uljem i vinom i previo ih. Onda ga je stavio na svoje magare, odveo do gostionice i pobrinuo se za njega. Sutradan je izvadio dva srebrnjaka, dao ih gostioničaru, i rekao: 'Postaraj se za njega, pa ako potrošiš više, doplatiću ti kada se budem vraćao.'

Šta misliš: ko je od ove trojice bio bližnji onome što je pao razbojnicima u ruke?“ – upita Isus.

Ovaj odgovori: „Onaj koji je pokazao milosrđe prema njemu.“

Isus mu onda reče. „Idi i ti i čini tako.“

Jaroslav Strehar, Novi Sad

SAVETI ZA SANJARE

„Jednom je Josif sanjao san...
pa ga oni još više zamržeše.“

1. Mojsijeva 37:5 (SSP)

Prvo, sanjari su voljni da prave kompromise.

Kada Bog stavi san u tvoje srce ti ćeš morati da napraviš određene kompromise. Kao što je gubitak popularnosti zbog stremljenja ka izvrsnošću i gubitak kratkoročnog zadovoljstva zbog dugoročnog ispunjenja.

Pavle je razumeo ovaj princip: „Samo znam da me u svakom gradu Sveti Duh opominje i govori da me čekaju okovi i nevolje. Ali nije mi nimalo stalo do života.“ (Dela 20:23-24, SSP).

Drugo, sanjari nisu uvek cenjeni.

„Jednom je Josif sanjao san i ispričao ga svojoj braći, pa ga oni još više zamržeše.“

Neki ljudi neće ceniti tvoj san jer ih podseća na san koji nikada nisu imali ili na san koji su napustili. Kada pokušavaju da te odgovore od tvog sna, često oni sami pokušavaju da opravdaju svoj ostanak u zoni udobnosti. Oni će ti predstaviti sva-

ki „racionalan“ izgovor koji su ikada dali sami sebi. Pa kako onda treba da reaguješ? Voli ih, pomozim im ako možeš, ali nemoj biti pod uticajem onih koji su odustali od svojih snova. Autor Džon Meson kaže: „Ako slediš Boga bićeš kritikovan. Jedini način da izbegneš kriticizam jeste da ništa ne radiš i budeš ništa.“

Treće, sanjari su pobednici.

Josifov san ga je osposobio da pobedi iskušenje od strane Potifarove žene, izdaju od svoje porodice, lažna utamničenja i mnogo drugih stvari zbog kojih mi odustajemo. Sama Božja volja je materijal od koga treba da bude napravljen tvoj san. Kako bi otkrio svoj san, upoznaj samog sebe: svoje snage i svoje slabosti.

Posmatraj gde te je Bog postavio, traži Njegov savet i potraži mogućnosti i „Božanske veze“. Kada to radiš On će ti dati san za tvoj život i pomoći će ti da ga ispuniš.

Bob Gass

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina UCB-Srbija.

BEN-ONI ILI BEN-JAMIN

Kad se rastavljala s dušom – jer umiraše Rahela – nadjenu sinu ime Ben-Oni; ali ga otac prozva Ben-Jamin.

Postanje 35:18

Biblija je puna lepih priča i događaja, ali isto tako i onih koje su veoma tužni i za koje bismo rekli da nisu baš najpravednije završeni. Ali Biblija je autentična i ona prenosi istinite događaje ma kakvi oni bili. Bilo da su to radosni, ili tužni događaji, svakako da postoji dobar razlog zašto su zabeleženi.

To nisu samo istorijski podaci, nego i poučne priče koje imaju više važnih ciljeva, koji trebaju biti ostvareni kod čitalaca. Ovi biblijski događaji približavaju nas Gospodu, otkrivaju nam način Njegovog delovanja među ljudima, ali nam i pokazuju da su ljudi onoga vremena bili veoma slični nama koji živimo u savremenom dobu. Iako se način življenja u mnogome promenio, životni događaji i okolnosti sa kojima se susrećemo isti su kao i pre 4000 godina, u vreme kada su svoje životne borbe imali Jakov i Rahela.

Rahela koju je Jakov zavoleo na prvi pogled, zbog koje je služio njenom ocu Labanu 14 godina i prema kojoj je imao ogromnu ljubav, ipak je bila nesrećna. Razlog njenoj tuzi je bio taj što nije mogla imati dece. Imala je sve sto se poželeti može, osim poroda. I već u ovome možemo prepoznati sebe; kada ne tražimo radost u onome što imamo, već tražimo tugu u onome što nemamo.

Ona ne samo da je imala taj prirodni osećaj i želju koju žene imaju kada je u pitanju majčinstvo, već je u tom vremenu bilo sramota biti nerotkinja. Isto tako primećujemo rivalstvo između nje i sestre. Ceo život se takmičila sa starijom sestrom želeći da ona bude ta koja je na prvom mestu.

Njena želja za decom je bila toliko velika, da je dala svoju sluškinju svome mužu, kako bi mu sluškinja rodila sina umesto nje. (U onom vremenu i kulturi, to je bilo uobičajeno.) Na taj način je dobila dva sina od sluškinje. Kako nas Biblija izveštava, milošću Božjom je Rahela ipak dobila ono što je najviše želela.

Kada je za to došlo pravo vreme, rodila je sina i rekla: „Bog je

uklonio moju sramotu.“ Dala mu je ime Josif govoreći: „Neka mi Gospod da još jednog sina.“ Konačno, posle toliko godina, rodila je dete iako je bila nerotkinja. Očekivali bismo veću zahvalnost Gospodu i očekivali bismo da je sada zadovoljna onim što je dobila a toliko je želela. Ili samo ja, možda vidim tu neki propust kod Rahele, kada kaže: „Neka mi Gospod podari još jednog sina.“

Želim da zastanemo ovde i razmislimo da li smo zadovoljni onim što imamo i da li zahvaljujemo za ono što smo dobili, pa makar to bilo i nešto obično i malo. A koliko onda treba da budemo zahvalni za nešto što smo godinama molili i tražili i konačno dobili? Tek što je dobila prvog sina Rahela je poželela još jednog. Sledeći porođaj za nju je bio i poslednji.

Nekoliko godina kasnije, Rahela je umrla na porođaju rađajući svog drugog sina, kome je nekoliko trenutaka pre nego što će umreti dala ime BEN-ONI, što znači „sin moje boli“ ili „sin moje patnje“. Da bi mu otac Jakov, promenio ime u BEN-JAMIN, što znači „sin moje desnice“ ili „sin moje snage“.

Kako je ovo tužna priča, o jednoj ženi koja je sve učinila da dobije ono što želi - decu, a na kraju je umrla upravo na porođaju, koji je celog njenog života bio predmet njene mašte.

A kako se osećao Jakov, i kakvu je tugu osećao za svojom voljenom Rahelom, možemo samo pretpostaviti. Pisac Prve knjige Mojsijeve nam govori kakva je to ljubav bila. Jakov je radio dva puta po sedam godina kako bi dobio Rahelu i čitamo, kako su mu sve te godine bile kao nekoliko dana. Cilj je bio samo jedan, dobiti onu koju voli i zato ništa nije bilo teško. Zato kažem da možemo samo pretpostaviti kako je bilo u njegovom srcu, koliku tugu je osećao i sa kakvim gubitkom se suočio.

Njegov pak postupak, da promeni ime upravo rođenog sina, pokazuje koliki je on zapravo borac bio. Ni u najtežem trenutku svoga života, on se nije predavao. Nije želeo prihvatiti da je to sin patnje za njega, već je on bio sin snage, sin desne ruke. Tu postoji duboki psihološki momenat, u kojem se Jakov izdiže iznad jakih životnih talasa koji su ga tako snažno zapljusnuli. Tu je svakako za

nas i duhovna poruka koja nas želi usmeriti u kom pravcu se trebamo kretati. Kako iz nazgeld poraza izaći kao pobednik.

U Bibliji se često susrećemo sa promenom imena određenim osobama. Avram postaje Avraaham, Jakov postaje Izrael, Savle postaje Pavle i tako dalje. Promena imena označava i novi početak. Davenjem imena svojoj deci, ljudi su izražavali svoja osećanja ali i svoje želje. Često su to bile proročke reči koje su se kasnije ostvarile. Svako biblijsko ime ima svoje značenje. Tako i ime, koje je Rahela dala svome sinu ima svoje značenje i govorilo je o njenom osećanju - Ben-Oni - „sin moje patnje“. Da li se to odnosilo na njenu patnju koju je imala tokom porođaja ili na njenu patnju koju je imala tokom života kao nerotkinja, ostaje na nama da tumačimo, ali za nas je važniji preokret koji čini Jakov menjajući ime u Ben-Jamin - „sin pobede“ ili „sin moje desne ruke“.

Jakov je takođe prošao kroz patnju, ali nije želeo tu da ostane. Želeo je da iz patnje izađe kao pobednik. U tome je njegova veličina. Nikada se nije pre-

stao boriti a kada je izgledalo da je poražen, on je tada postajao pobednik.

Mnogo vekova kasnije šahisti su jednu vrstu odbrane nazvali upravo „Ben-Oni odbrana“.

Nisam znao šta tačno podrazumeva ova vrsta otvaranja jer nisam šahista, zato sam uzeo malo da proučim o čemu se radi. Ono što sam nekako uspeo da shvatim je sledeće: Ben-Oni odbrana na početku može izgledati kao slabost i šansa za protivnika da preuzme inicijativu, dolazi do žrtvovanja pešaka, što opet izgleda kao slabost protivnika. Međutim uz veštinu šahiste, ova naizgled izgubljena bitka, pretvara se u snažan napad.

Rahela je svoga sina nazvala „sin patnje“ (boli), ali Jakov to menja u „sin desnice“ (snage).

Verujem da su šahisti koji su ovu vrstu odbrane nazvali Ben-Oni, mislili na preokret koji se desio sa imenom Jakovljevog i Rehelinog sina. Od sina patnje postao je sin desnice, sin snage, odnosno pobede.

Draga braćo i sestre, i mi smo imali sina patnje, sina boli (Isaija 53). Koji je postao sin desnice, sin snage, odnosno pobede na krstu golgotskom. Onda kada je izgledalo da je sve gotovo i da je neprijatelj pobedio, sin patnje je postao sin pobede, jer smrt Hristova nije poraz, nego uvod u pobedu koja se dešava vaskrsenjem prvoga dana u nedelji.

Stvari nisu uvek onakve kakve izgledaju. Apostol Pavle je molio tri puta da bude oslobođen slabosti koje je imao u telu, ali mu je Gospod odgovorio: „Snaga se u slabosti usavršuje“ (2. Kor. 12:9). Nakon toga je Pavle izjavio: „Kad sam slab onda sam jak“ (2. Kor. 12:10).

Draga braćo i sestre ne bojte se kada vas neprijatelj plaši da ste slabi. Radije verujte Sinu koji sedi sa desne strane Ocu i donosi pobedu u vašem životu.

„I sad neka slab kliče ja sam jak, a siromah ja sam bogat zbog onog što mi Sin Božji učini.“

Rudi Ivanov, Ruma

AUTORITET VOĐE SLAVLJENJA

Mnoge vođe slavljenja i muzičari iz različitih crkava su me pitali kako da dobiju više prostora i slobode za vreme slavljenja na njihovim zajedničkim skupovima.

„Više slobode” obično podrazumeva duže sviranje; sviranje onoga što vođe slavljenja smatraju da bi trebalo da se svira: prorokovanje kroz pesmu, instrumentalno sviranje u trenutku kada nas na to podstiče Duh Sveti i sl. Ovo je dobro pitanje zato što u 2. Korinćanima nalazimo da je „*Bog Duh a gde je Duh Božiji тамо je sloboda*”.

Ako želimo da Sveti Duh bude u našoj službi slavljenja, mora biti slobode, ali istinska sloboda ima određene granice. Ona je povezana sa našim ličnim sazrevanjem i osećajem odgovornosti koji nam pomaže da slobodu pravilno upotrebimo. Želeo bih da preciziram ovu izjavu tako što ću vam ispričati jednu priču. Kada sam

prvi put došao na Morning Star proročku konferenciju, Leonard Jones, jedan od vođa slavljenja, zamolio me je da vodim slavljenje u jednom delu konferencije.

Leonarda sam ranije sreo ali samo tri puta do tada sam se susreo sa Rikom Džojnerom. Pre nego što je počeo drugi deo sastanka, Rik je prišao grupi za slavljenje i odlučno rekao: „Obožavanje traje 30 minuta, a ne 31.”

Stvarno je bilo tužno gledati muzičare koji su ućutavši posramljeno sagnuli svoje glave, i pitali se šta li sam ja pomislio kao novi član tima. Ja sam ipak bio opušten jer sam znao da je bend uvežbao samo dve moje pesme. Međutim, nešto je počelo da se diže u meni, i ja sam znao o čemu se radi. U pitanju je bio *ponos*. Ispisao bih mnogo stranica da bih vam objasnio kako me je Gospod oblikovao po pitanju autoriteta i kako se podrediti nekome.

Kao profesionalni muzičar, bio sam u takvoj poziciji da sam mogao svirati koliko god sam hteo i šta god sam hteo, pogotovo ako je to donosilo zaradu. Takođe sam dobio još podstreka u toj slobodi i u crkvi. U mojoj izvornoj zajednici gde sam vodio slavljenje, pastor bi me ohrabrivao da sledim Duha Svetog što god bolje mogu.

Nakon svega toga sada sam naišao na nekog ko nije bio impresioniran mojom prošlošću. Obuzdavao sam svoj jezik kako ne bih nešto rekao u svom ponosu, jer nisam shvatao da me Bog ponovo testira i opet bih pao da nisam ispravio stvari i razmišljanje u svome srcu.

Iz Rikovog iskustva sa grupama za slavljenje, on je znao da su ponekada timovi znali da sviraju uz puno pažnje i sa najvećom željom da prate Duha, ali sa najmanjom dozom osetljivosti za zajednicu. Oni su često iscrpeli celu zajednicu nekom svirkom. Rik je smatrao da je poučavanje iz Reči Božije najvažnija stvar na ovoj određenoj konferenciji koja je bila posvećena obučavanju onih koji su hteli da nauče da prepoznaju i čuju Božiji glas. U to vreme sam imao uverenje da prava muzika ionako nije za crkvu, tako da sam pristao na tih 30 minuta.

Kada smo počeli, očekivao sam da će Sveti Duh doći na silan način. Moja namera je bila da dokažem kako Rik nije u pravu u vezi toga da tim za slavljenje nije osetljiv po pitanju zajednice. Ovo bi se moglo nazvati: *pokušaj manipulacije Svetoga Duha da čini ono što bi smo mi hteli*.

Duh Sveti se kretao na silan način baš za vreme tog slavljenja, ali ja sam i pored toga prekinuo slavljenje tačno nakon trideset minuta. Neki od gostujućih propovednika koji su bili na službi su mi kasnije rekli da su baš trebali da dobiju reč od Gospoda u trenutku kada smo mi prekinuli slavljenje. Drugi je rekao da je imao predivnu viziju i baš je hteo nešto da kaže, ali tada je slavljenje prekinuto, a takođe i sama vizija. Sputavanje Svetog Duha nije bila ni moja, ni Rikova namera, pre je ovo bio test za mene lično u tome da li ću se podrediti autoritetu čoveka (pastora) i pored toga što se Duh Sveti kreće i deluje.

U ovom slučaju poslušnost autoritetu (pastoru) je bio više bunt sa moje strane nego istinska poslušnost. Kasnije mi je Gospod pokazao da sam ja radio za sebe a ne za Božiju svrhu. Dokazivanje da sam u pravu je postao moj idol, a ne to da ispunim volju Božiju. U najboljem

slučaju sam trebao da se složim sa zadatih 30 minuta i da molim Svetog Duha da učini ono što namerava u datom vremenu.

Nije tako lako ugasiti Duha Svetog koliko mi to mislimo da jeste i neće nas napustiti ako u nama postoji istinska želja da ga sledimo. Verovanje da je osoba od Boga postavljena i opunomoćena ta koja nas sprečava da čujemo ono što Sveti Duh želi da nam kaže je jednako našoj buntovnosti, aroganciji i neveri.

Ponos

Otkrio sam da je osnovni razlog zašto dolazi do sukoba između propovednika i muzičara *ponos* koji vodi do sebičnosti i samoisticanja. Taj ponos nije samo sa strane muzičara. Ukoliko se takve stvari ne definišu i ne srede uz pokajanje, biće malo jedinstva u vođstvu crkve. Samoisticanjem praviš idola od sebe samoga. Bog se pozabavio sa ovim idolom kada se On pojavio među Levitima koji su mu služili (Jezekilj 40:10-14). Kada su vođe slavljenja na bini, oni često veruju da treba nešto da urade da pomazanje teče, ne shvatajući da Duh nije ograničen našim slabostima kako ni osnažen našom snagom. Vera i najiskrenija želja da slavimo Boga jesu ono što doprinosi da pomazanje dođe.

Postoji vreme kada ne možemo duhovno jasno videti sa bine. Ponekada postoji ogromna razlika između onoga kako oni koji su na bini doživljavaju Duha Svetoga i onoga kako ga doživljava pastor iz perspektive crkve.

Dešavalo mi se ponekad da sam osećao da se ništa ne dešava u Duhu tokom slavljenja a da mi je pastor nakon toga rekao da je to bilo najbolje vreme slavljenja koje su ikada imali u zajednici. Takođe, znam za situacije kada je, po mom mišljenju, pomazanje bilo silno, ali sam kasnije otkrio da su to vođe doživele više kao da razveseljavamo ljude a ne da ih vodimo u slavljenje. Ponos je jedina stvar koja će sprečiti vođu slavljenja da primi ovakav pogled na stvari. Pastori nisu baš dobri što se tiče nekih odluka u vezi muzike, ali trebamo biti otvoreni da čujemo njihove zamerke. Mnogo puta će oni doneti ispravan zaključak što se tiče suštine problema.

Poslušnost autoritetu

U poslanici Jevrejima 13:17, napisano je: „***Slušajte svoje starešine i budite im podložni, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji imaju o tome dati račun! Neka to mogu činiti veselo, a ne s uzdisajima, jer to za vas ne bi bila nikakva dobit!***”

Reč *slušajte* na samom početku ovog stiha znači „biti presvedočen ili imati pouzdanje, biti slobodan od straha ili sumnji“. Kada slušamo one koji imaju autoritet nad nama, to nam donosi pouzdanje i slobodu od straha. Ako gajiš strah ili sumnju što se tiče toga šta osećaju starešine u crkvi prema tebi, onda te to može dovesti do toga da budeš neposlušan u nekoj stvari. Pouzdanje koje donosi poslušnost će doneti mir i tebi, ali i vodstvu crkve. Ovaj mir će onda doprineti da te pastor kasnije ohrabri kao vođu slavljenja da budeš što više slobodan u Duhu.

Imajmo i ovu stvar na umu a to je da ukoliko je slavljenje koje vodimo pomazano, vođe će to prepoznati (iako ne odmah) i učiniće ono što im Gospod bude kazao. Ukoliko vođe ne primete odmah koliko smo veliki, onda možda i nismo baš toliko veliki koliko mislimo da jesmo. Dalje, ako vođe nisu dovoljno osetljive da prepoznaju pomazanje koje imamo, moramo verovati Gospodu da će On i pored toga izgrađivati svoju crkvu i opomenuti vođe po tom pitanju ako treba. U međuvremenu ne treba da protraćimo našu priliku da rastemo u poniznosti jer Bog daje svoju milost poniznima. Ako sve više rastemo u poniznosti, Bog će

nam davati sve više svoje milosti, i pre ili kasnije, svako će primetiti tu milost.

Vođstvo

U 1. Petrovoj 5:2-3 piše: „***Pasite Božije stado koje je sa vama, i nadgledajte ga, ne silom, nego dobrovoljno, niti za sramotni dobitak, nego iz dobra srca, i ne kao da vladate nad nasledstvom, nego kao uzori stadu.***”

Ovaj stih govori o tome da vođe ne treba da napasaju stado za sramotni dobitak ili da ih vode prisiljavajući ih da budu poslušni. Takođe kaže da trebaju biti stadu za „primer“, što drugim rečima znači biti model nečega, stila ili kvaliteta osobe kakvom bi hteli da drugi ljudi postanu.

Vođa mora biti primer u stvarima koje propoveda. Ne mogu da postoje dve poruke kod vođe. Ako si vođa i želiš da budeš prepoznat i priznat u crkvi, ne mo-

žeš očekivati drugačije ponašanje kod svog vođe slavljenja. Seti se da je Sveti Duh vodio Isusa u pustinju dok ga je Satana odveo na krov Hrama (Matej 4:1-5).

Kontrola

Ponekada će vođa slavljenja pomisliti kako je u redu da povede ljude u duhovne stvari tako što će ih malo u to pogurati svojom snagom. To se u nekim krugovima naziva „razveseljavanje mase“. Ja bih to pre nazvao *kontrolom*. Izazivanje određenih reakcija kod ljudi za vreme slavljenja jeste navika koju je teško slomiti.

Svaki put kada izađemo napred i stojimo pred ljudima, mi ih poučavamo bilo rečiju bilo ličnim primerom. Reč *poučavati* znači *teći kao voda* (padanje kiše), *položiti nešto ili baciti (odnosi se na strelu - ispaliti), nanišaniti metu*. U ovoj definiciji ne postoji ništa što ukazuje da treba da upravljamo onim kako će drugi primati ono što radimo ili govorimo.

Mi ne možemo uticati ili kontrolisati način na koji drugi prihvataju ono što mi radimo i da u isto vreme hodamo u Duhu. Kontrola nad drugima i hodanje u Duhu jesu dve suprotne stvari. Pomazanje je ono koje će slomiti svaki jaram koji sprečava ljude da duhovno napreduju. Ako za-

jednica ne napreduje u Duhu onda pomazanje još uvek nije dovoljno snažno. Jedino mesto u Pismu gde vidim vezu između kontrole i autoriteta u Bibliji jeste u Matejevom Evanđelju 20:20-21 i 24-25:

„Tada pristupi majka sinova Zebedejevih, sa svojim sinovima i baci se ničice i molila ga nešto: odredi da ova dva moja sina, sednu jedan s desne strane tebi a drugi s leve u tvom carstvu... A kada su to čula desetorica, razljutila su se na ta dva brata. A Isus ih dozva i reče: znate da poglavari narodni gospodare nad njim i da ih tlačče njihovi velikani.“

Majka Zebedejevih sinova je došla ka Isusu obožavajući ga ali sa skrivenim motivom. Koliko puta smo mi učinili istu stvar? Ona je želela da njeni sinovi imaju autoritet u Božijem narodu kao što su ga Rimljani imali nad Izraelom - autoritet da vladaju.

Ona je mislila da se autoritet zadobija na silu i kada ga dobiješ da onda možeš da vladaš drugima. To je ljudski način kako se dolazi do autoriteta, ali ne i Božiji. Isus ima autoritet nadamnom zato što je porazio moje neprijatelje *greh i smrt* na krstu. Moja podređenost Njegovom autoritetu je rezultat ljubavi i zahvalno-

sti za sve što je uradio za mene i potpunog prihvatanja Hrista za mog Gospoda. Isus me nije prisilio da prihvatim spasenje već me je privukao k sebi. Bilo koji autoritet koji koristi kontrolu i strah da bi te zadržao, čak i u crkvi je svetovan i nije od Boga.

Duhovni autoritet

Ne možeš posedovati duhovni autoritet bez Gospoda. Ako ti je Gospod dao duhovni autoritet, onda će ga drugi prepoznati. Ako ti ga Gospod nije dao, onda ćeš se naći u situaciji da samo glumiš vođu kao što su to činili fariseji. Kao što i piše u Luki 16:15: **„A On im reče: Vi se opravdavate pred ljudima, ali Bog poznaje vaša srca, jer što se ceni visoko među ljudima, gad je pred Bogom.“**

Reč koja se ovde prevodi kao „opravdavanje“ znači „prikazati se pravednim, pokazati *pravednost* koju bi neko voleo da ima“. Ovaj stih govori da su oni od svoje pravednosti pravili predstavu za ljude. Da li i ti možda praviš predstavu slavljenja kada stojiš na bini i sviraš ili vodiš slavlje-

nje? Da li pokušavaš da prikažeš sebe kao osobu koja se „topi u slavljenju“? Nije lako suočiti se sa ovim pitanjima i jedino Duh Sveti može da te o tome presvedoči. Pitaj ga i On će ti pokazati.

Reči „što se ceni visoko“ u ovom tekstu znače „ustremiti se na ili tražiti visoke stvari kao što su *čast ili bogatstvo*“. Pozicija vođe slavljenja, onoga koji svira u timu ili peva u grupi je ponekada najcenjenija pozicija u crkvi. Pošto je crkva postala maltene kao sportski događaj gde u većini slučajeva svi posmatraju dok neki nešto rade, onda bi muzičari trebali da budu cenjeni pogotovo ako su dobri u tome što rade.

Bog nije protiv toga da neko bude dobar muzičar, ali je protiv toga da neko ističe sebe. Upravo to će da uguši duhovni autoritet koji nam je Bog dao. Duhovni autoritet Bog daje nekome da bi se ostvarila Njegova svrha, da bi taj neko ispunio Njegovu volju. Ne postoji drugi put osim ovog kako možemo dosegnuti duhovnu slobodu za koju toliko molimo.

Don Potter

VAŽNOST OBOŽAVANJA

Evangelizacija nije jedini razlog zašto crkva postoji. Apostol Pavle nam daje razlog zašto postoji crkva u poslanici Efežanima 4:11-16. Crkva bi trebala da je zajednica obožavanja. Ona treba da je: efikasna, postojana i zapaljena kada je u pitanju evangelizacija, da ima značajne rezultate, promenu načina življenja i iznad svega individualno i zajedničko obožavanje. Crkva obožavanja jeste ona crkva koja služi drugima. Istinsko obožavanje širi zvuk istinskog razumevanja onoga šta je Bog činio i čini kada je u pitanju svaki vernik u Isusa Hrista. Primetimo sledeće:

• *Istinsko obožavanje je klečanje pred živim Bogom: Ocem, Si-*

nom i Duhom Svetim, kao i spoznaja Njega kao jedinog Boga (5. Moj. 6:4), suverenog, svemoćnog stvoritelja (1. Moj. 1:1)

- *Istinsko obožavanje je spoznaja Boga koji nas je toliko zavoleo da je dao svog, jedinorođenog Sina, Isusa Hrista, za nas (Jov. 3:16). Iz tog razloga mi se klanjamo pred Hristom, slaveći Boga zato što više ne leži u grobu! I zato mi veličamo našeg Spasitelja. (Jevr. 4:14).*
- *Istinsko obožavanje jeste istinska spoznaja samog Isusa, koji je porazio sotonu jednom zauvek (Efež. 4:8; Jevr. 2:14-15) i svaki vernik može postati više nego pobednik u Hristu Isusu (Rim. 8:37).*

- *Istinsko obožavanje nam omogućava uživanje u prisustvu Božijeg Duha (Dela 1:8), koji prebiva u svakom verniku (Rim. 8:9), dajući mu pobedu nad grehom i pomazanje u službi. Obožavanje nam daje spoznaju o tome da je Bog dao Svetog Duha crkvi kao jedinog efikasnog posrednika u evangelizaciji.*
- *Istinsko obožavanje nas podseća na zapovest velikog poslanja iz Matejevog evanđelja 28:16-20.*
- *Očekivanje veličastvenog i fizički povratak Isusa Hrista, takođe predstavljaju istinsko obožavanje. (Otk. 1:7).*

Crkva obožavanja je crkva koja je u ljubavnom odnosu sa Spasiteljem. Takva crkva želeće da učini obznani Boga celom svetu. Ovo je pravi motiv za e-

vangelizaciju. Iz istinskog obožavanja proizilazi snažna želja za širenjem Carstva Božijeg. Izgradnja tela Hristovog jeste glavni razlog zašto crkva postoji (Efež. 4:12). Evangelizacija je važan detalj u samom procesu izgradnje, naročito ako to utiče na život vernika. On se tako uključuje da bude kanal blagoslova spasenja za sve one koji su još uvek izvan Carstva Božijeg. Ovo je glavni razlog zašto je Isus umro – da bi svaki čovek i žena bili spašeni i doživeli slobodu kao nešto što je glavna karakteristika dece Božije (Rim. 8:21).

Obožavanje i služenje Hristu jesu dva temeljna razloga za postojanje crkve. Crkva koja obožava i služi jeste crkva *evangelizacije!*

Dejan Milinov, Subotica

LJUBAV

Zrela ljubav je sjedinjenje pod uslovom očuvanja vlastitog integriteta, vlastite individualnosti. Ljubav je aktivna čovjekova moć, moć koja ruši zidove što razdvajaju čovjeka od njegovih bližnjih, koja ga sjedinjuje sa drugima; ljubav pomaže čovjeku da premaši osjećaj izolacije i izdvojenosti, a ipak mu dopušta da bude svoj, da zadrži svoj integritet. U ljubavi se događa paradoks da dva bića postaju jedno, a da ipak ostaju dva.

Erih From

NOVO VINO

Neka bismo bili posude za tvoje novo vino koje obnavlja sve stvari.

Efrem Sirijski

Ne spominjite se onog što se zbilo, nit' mislite na ono što je prošlo. Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate? Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.

Izaija 43:18-19

Da bismo upoznali Boga na intimniji način, moramo biti spremni na promjene. A nema boljeg mjesta za to od pustinje. Tu, na mjestu koje se čini bezvodnim i zaboravljenim, svjedočit ćemo svježem izliću Duha Svetoga.

Možda se mučimo sa sljedećim pitanjem: *Zašto su za promjenu potrebna teška i suha vremena?* O tome će više biti riječi u ovom poglavlju.

Prije nekog vremena, nakon što sam prošao kroz teških 18 mjeseci boravka u pustinji, odabran

sam da vodim službu za mlade (da, bilo je to prije dosta vremena!). U to je vrijeme ta crkva u Floridi bila jedna od najbrže rastućih crkvi u SAD-u pa sam bio dosta uzbuđen jer nisam imao prethodnog iskustva u vođenju službe za mlade. Ali znao sam da me Bog šalje i ako ga vjerno budem tražio, sve će biti u redu.

Ta je služba za mlade bila izgrađena na tradicionalnom modelu, gdje se mladima nudilo puno zabavnih aktivnosti. Nažalost, mnogi od tih tinejdžera nisu duhovno uopće napredovali. Živjeli su svjetovne živote. Kad sam preuzeo službu, osjetio sam da mi Duh Sveti govori: „Trebaš im govoriti o pokajanju, svetosti, poslušnosti i gospodstvu.“ To sam, dakle, poučavao i propovijedao, a raspoloženje grupe se drastično promijenilo. Rezultati su bili nevjerojatni. Grupa se

utrostručila u samo nekoliko mjeseci. Članovi bandi, kultova i mladi koji su bili daleko od Boga dolazili su Isusu u velikom broju. Mnogo mladih koji su otpali od Boga iz prethodne grupe sada su počeli ponovno dolaziti. Voljeli smo boraviti u Božjoj prisutnosti i rasti u ljubavi za Njega. Bog je blagoslivljao nas i naše napore na nevjerojatne načine.

Pretpostavio sam da sam gotov sa razdobljima pustinje jer sam upravo bio izašao iz prvog takvog iskustva u Dallasu. Sada sam živio svoj poziv i propovijedao evanđelje. Zaključio sam da, budući da je i Isus prošao kroz jednu pustinju, tako ću i ja. Kako sam samo bio u krivu. Još me puno čišćenja i jačanja čekalo i toliko sam još toga morao naučiti o razdobljima pustinje. A iduće razdoblje pustinje koje sam doživio bilo je takvo da je naspram njega onih 18 mjeseci izgledalo kao dječja igra.

Duh Sveti je našem timu vođa davao jako puno inovativnih ideja. Tako je to s novim vinom s neba, kad smo „poslani od Boga“ nakon razdoblja pripreme u pustinji. Pokazao nam je kako da budemo učinkoviti i plodonosni poput Mojsija, Davida, Josipa i drugih.

Rast koji smo doživjeli s mladi-

ma bio je zaista nadnaravan. No, usred svih tih uspjeha, osjećao sam veliko breme i za neke druge stvari osim naše lokalne grupe. Osjećao sam da trebamo dosegnuti mlade diljem cijele središnje Floride. U molitvi mi se javila ideja: *Što ako stavimo službu za mlade na televiziju?*

U to vrijeme – u srednjim 80-ima – to je bio najbolji način za dosezanje ljudi. Nije bilo Interneta, društvenih medija, You Tube-a, pametnih telefona – ničega. Saznao sam da jedna od lokalnih TV kuća ima vrlo veliki doseg, od gotovo 4 milijuna gledatelja. Zadržano, ta je TV kuća imala slobodan termin subotom navečer u 22 sata. Znao sam da je to odličan termin za pridobiti pažnju tinejdžera. Prenio sam ideju starijem pastoru koji mi je rekao da jednostavno nemamo dovoljno novaca za to. Pitao sam ga mogu li izazvati mlade, tražeći ih da prikupe novac za TV emisiju.

Dao mi je odobrenje pa sam grupi predstavio viziju dosezanja mladih po cijeloj središnjoj Floridi, koji se bore s drogom, alkoholom ili nečim drugim. Mladi u grupi pozitivno su reagirali, skupivši od svojih ušteđevina kao prodavača novina, poslova u fastfood restoranima, trgovačkim poslovima i ostalim sezon-

skim poslovima dovoljno novaca da započnemo program subotom navečer.

Naš stariji pastor bio je zavidljiv, prepoznavši to kao Božje djelo. To je bio rezultat novoga vina – tko je ikad čuo da tinejdžerska grupa započinje program na televiziji subotom navečer? Ali djelovalo je. Uskoro smo pridobili mnogo duša koje ne bi čule evanđelje da nismo prihvatili „novo vino“. Mnogo godina nakon što sam napustio službu za mlade, slušao sam svjedočanstva o promijenjenim životima zbog televizijskog programa kojeg smo nazvali *Gorljiva mladež*.

Promjena je dobra

Uskoro ćemo se opet vratiti na grupu za mlade. Ali prije toga, definirajmo što je to novo vino i zašto je važno. Često promjena na koju nas Bog potiče nije lagana, ali uvijek je pozitivna i plodnosna. Često se protivimo promjeni jer remeti našu udobnost. A mi ljudi volimo iste stvari. Kada uspostavimo neki obrazac, ne želimo ga mijenjati. Ali da bismo

bili učinkovitiji u gradnji Božjeg kraljevstva, moramo biti otvoreni za promjene.

Ako smo odgojeni u pobožnoj obitelji, naš sustav vjerovanja, metode i tradicija oblikovani su od rane dobi i duboko usađeni u nas. Nije svaka tradicija loša, naravno, ali kad ljudi djeluju samo iz tradicije, a ne iz srca, izraz vjere postaje puka beživotna rutina.

Zapravo, takva rutina često postane religiozna utvrda. Osoba koja je upala u religioznost ima izvanjsku formu pobožnosti, držeći se onoga što je Bog *činio* nekoć, opirući se u isto vrijeme onome što Bog trenutno *čini*.

Farizeji i drugi religijski vođe Isusova vremena bili su takvi. Hvalili su se time što su Abrahmovi potomci, sinovi saveza, Mojsijevi učenici. Čvrsto su se držali onoga što je Bog nekoć činio, opirući se Božjem Sinu među njima. Revno su se držali svojih tradicija i načina štovanja Boga pa im je bilo teško prihvatiti Isusa koji je uzdrmao svaki aspekt njihove udobnosti i stabilnosti.

Isus im je jasno dao do znanja da Boga ne mogu strpati u svoju kutiju... nego oni moraju ući u Božju kutiju. Odupirali su se promjeni, držeći se slijepo svoje tradicije. Strogo religiozne osobe sklone su zauzimanju elitističkog stava – „Bog djeluje samo kroz nas i unutar naših okvira“ – što rezultira predrasudama, vodeći s vremenom u mržnju i izdaju. Upravo se to dogodilo u Isusovo doba i kroz cijelu crkvenu povijest.

Da bismo se promijenili i prešli s jedne razine vjere i slave na drugu, moramo biti spremni napustiti svoju zonu udobnosti i krenuti na put kojim nas Božji Duh odluči voditi. Često taj put vodi kroz pustinju gdje Bog stvara nove izvore života.

Taj je obrazac bio očit u životu Ivana Krstitelja. Otac mu je bio svećenik – veliki svećenik tog doba. Ivanu je bilo zacrtano da i on u životu postane svećenik poput svog oca. Trebao se ići školovati u Jeruzalem i postati svećenik obrazujući se u školi poznatog učitelja, Gamaliela. No, jednog dana Duh Božji Ivana pozvao u pustinju. Što se više Ivan molio, više je osjećao da treba otići u pustinju. Siguran sam da se borio s tom idejom, razmišljajući nešto poput ovoga:

Svi prijatelji s kojima sam odrastao idu u „biblijsku školu“. Dobit će diplomu i postati poznati vođe. Ući će u službu i moći propovijedati u svakoj sinagogi u zemlji. A što će misliti o meni? Kako ću ikada ostvariti sudbinu koja mi je određena ako ne završim „biblijsku školu“? Znam da je nad mojim životom određeni poziv. Tata mi je pričao da mu je visoko rangirani anđeo objavio moje rođenje, rekavši mu da ću biti službenik. Ali ako odem u tu pustinju, nitko nikad neće znati tko sam. Nikad me nitko neće pozivati da propovijedam.

Međutim, gorljivi poziv u pustinju nadglasao je sva ta pitanja u Ivanovu umu te je odlučio slijediti Duha i otići u pustinju. Čitamo zatim: „Dječak je, međutim, rastao i duhom jačao. Boravio je u pustinji sve do dana svoga javnog nastupa pred Izraelom“ (Lk 1:80). Zanimljivo je primijetiti da je Ivan svoju obuku u pustinji započeo još kao dijete, godinama se pripremajući za službu od samo šest mjeseci. No, Isus kaže da je Ivan bio najveći prorok ikada „rođen od žene“.

Pismo nam ne govori koliko je vremena Ivan proveo u pustinji, kroz koliko je različitih pustinja prošao te s čim se sve tamo suočio. U Lukinom evanđelju 3:2 či-

tamo: „Za velikog svećenika Ane i Kajfe, dođe riječ Božja Ivanu, sinu Zaharijinu, u pustinji“.

Zanimljivo je primijetiti da dok su Ana i Kajfa djelovali u nečemu što je postao neusklađeni religijski sustav, nova se posuda oblikovala u suhoj i gruboj divljini. Tu će biti otkriveno novo vino.

Bog je Ivana pripremao u pustinji, a ne u poznatoj „biblijskoj školi“ njegova vremena! Veliko mnoštvo iz Judeje i Jeruzalema dolazilo ga je slušati dok je govorio Božju riječ u pustinji. Očitovalo se svježije djelovanje Duha Svetoga – nastalo je novo vino, ali u *pustinji*, a ne na *religioznim mjestima*. Mnogi religiozni lice-mjeri, ogrezli u tradiciju, dolazili su Ivanu srca otvorenog za promjenu, čime se pripremao put dolasku Božjega Sina.

Uskoro nakon toga, Isusa je krstio Ivan u rijeci Jordan. Iako se Ivan smatrao nedostojnim da krsti Isusa, Isus je ustrajao u tome. Bilo je nužno za Isusovu službu da započne upravo tamo gdje je Božji Duh djelovao u to doba. Isus je potom bio ispunjen Duhom Svetim te odmah otišao u pustinju.

Biblija je jasna kad kaže da je Isus odveden u pustinju, da je bio *ispunjen* Duhom te da se nakon četrdeset dana kušnji i testiranja vratio iz pustinje u *sili* Duha. Bio je opremljen za službu zbog koje je i došao na ovaj svijet. Nakon samo nekoliko mjeseci Ivanove službe još je nešto započelo u pustinji – služba Isusa Krista.

John Bevere

TRAŽITE DOBRO U LJUDIMA

Kad se na nekoga srdimo, obično tražimo opravdanje za svoju srdžbu i trudimo se da vidimo samo zlo u onome na koga se srdimo. I time pojačavamo svoju mržnju. A treba sasvim obrnuto: što više se srdimo, tim pažljivije treba da tražimo sve što je dobro u onome na koga se srdimo; i ako nam pođe za rukom da nađemo dobra u tom čovjeku i da ga zavolimo, ne samo da ćemo oslabiti svoju srdžbu, nego ćemo osjetiti i osobitu radost.

Lav Tolstoj

BLAGO MENI

Uskoro sam shvatio o čemu je riječ. Mladi redovnici imaju „patnje mladih redovnika”. Stariji pak redovnici imaju „patnje starijih redovnika”. Kada sam postao stariji redovnik, samo sam zamijenio jedan oblik patnje drugim.

Ista stvar je sa samcima koji zavide onima koji su oženjeni i sa oženjenima koji zavide samcima. Svi znamo da ženidbom samo zamjenjujemo „patnju samca” za „patnju oženjenog”. Kada se razvedemo, opet samo zamjenjujemo „patnju oženjenog” za „patnju samca”.

„Jadan ja , blago njima.”

„Kad smo siromašni, zavidi-

mo bogatima. Međutim, mnogi bogataši zavide siromašnima, jer oni nemaju odgovornosti, a imaju iskrena prijatelja. Postati bogat znači samo zamijeniti „patnju siromaha” „patnjom bogataša”. I tako to ide.

„Jadan ja, blago njima.”

Ako mislite da ćete biti srećni kad postanete neko drugi, tada se varate. Postati neko drugi samo znači zamijeniti jednu vrstu patnje drugom. No, ako ste zadovoljni onim što ste i ko ste sada, mlad ili star, oženjen ili samac, bogat ili siromašan, tada ste oslobođeni patnje.

„Blago meni, jadni oni.”

A. Brahm

SNAGA OPROŠTENJA

Ako želimo biti duhovno slobodni sa potpunim iscjeljenjem duše, duha i tijela, ako želimo iskusiti puninu Božjeg davanja i blagoslova, onda se trebamo rješavati stvari iz naše prošlosti koje nam ne dozvoljavaju da rastemo i sazrijevamo kao ličnosti ugodne Bogu, sličnije Hristu.

„Budući da u njemu stanuje sva punina božanstva, po njemu ste i vi ispunjeni.“ (Kološanima 2:9)

Svako od nas treba sam sebe preispitati i tražiti od Gospoda da nam otkrije mjesta koja nas priječe da otkrijemo tu puninu. Jedna od najčešćih blokada, utvrda koje gradimo oko svog srca, a koja se reflektuje na sve sfere našeg života je neopraštanje.

Mislim da ne postoji čovjek na zemlji koji nije iskusio neki oblik povrede, traume ili nepravde u svom životu. Postavlja se pitanje kako to rješavamo? U životu prije Krista možemo naći opravdanje da nismo znali niti mogli oprostiti onima koji su nas povrijedili, i to je do jedne mjere razumljivo. Sada mnogi kršćani koji su prihvatili Krista kao svog Spasitelja i Oslobođitelja i dalje žive kao oni koji nisu slobodni. Da se razumijemo, ovdje ne negiramo da su postojala „opravdanja“ za neopraštanje kao što su nanesena bol ili patnja od strane drugoga ili nas samih. Ovdje govorimo o bitnosti opraštenja nakon iskustva boli.

Da bismo došli do odgovora zašto mnogi žive u ropstvu,

pogledaćemo neke laži o neopraštanju koje je bitno razotkriti, a koje direktno utiču na nas i grade utvrde.

Jedna od prvih stvari je da nas neoproštenje povezuje „lancima“ sa osobom kojoj nećemo da oprostimo, ali ostavlja u sotonskoj kontroli tako da dajemo vlasništvo nad našim životom nekom drugom umjesto Bogu. Dakle, umjesto da Bog upravlja našim životom, mi smo dali dopuštenje neprijatelju da nas muči i ima vlast nad tim područjem koje je isprljano neoproštenjem.

Nedavno sam bila u prilici biti sa porodicom (tradicionalni „hrišćani“) koja se oko 25 godina drži neoprostjenja za učinjeno zlo u prošlosti. Veoma je očito bilo koliko je njih kroz sve te godine razorilo neopraštanje prema „lošem čovjeku“ da se odražavalo i kroz tjelesne slabosti i bolesti, a znamo da je upravo neoproštenje jedan od onih grijeha koji otvara vrata za bolesti i kojekakve teške porodične situacije.

Neoproštenje takođe, gradi korijen gorčine koji formira i fizičku strukturu u našem mozgu i svijesti, tako da to mijenja našu hemiju i način

kako naš mozak funkcioniše. Nažalost, gorčina se prenosi na druge, ali i postaje jako, razarajuće oružje u nama koje ima uticaj na svako područje.

Sljedeću laž koju možemo vidjeti je da neopraštajući varamo sami sebe kako imamo kontrolu i vladamo situacijom, te da tako kažnjavamo osobu koja nas je povrijedila. Poslije ove laži slijedi obmana da mislimo kako trebamo zahtijevati pravdu i da smo mi drugačiji od onoga ko nas je povrijedio.

Često čujemo rečenicu, posebno mi koji smo prošli ratna dešavanja: „Treba oprostiti, ali ne treba zaboraviti.“ Ovo je najveća laž koja obmanjuje ljude.

Šta su istine o neoproštenju, koji su to Božji standardi kada je u pitanju povreda, nepravda, bol?

Ako nemaš osjećaj da si oprostio, onda i nisi. Svaki put kada se podsjetiš na loše iskustvo i tu bol koja je nanesena a još uvijek osjećaš teret, istina je da nisi u potpunosti slobodan. Da se razumijemo, ne govorim da treba negirati problem ili traumu, da treba to iskustvo

negdje gurnuti u dubinu našeg srca i da se više nikada ne spominjemo toga. Vidjeli smo na početku, da upravo to pravi blokade u našem hodu ka Bogu, u našem životu.

Sljedeća istina je da imaš izbor, odluku da ideš u pravcu kojim Bog želi. Vrlo je jednostavno. Ako želiš biti blizu Boga i ići Njegovim putem, trebaš oprostiti. Znači, imamo slobodu izbora, mi odlučujemo i biramo blagoslov ili prokletstvo. Oprostiti ili ne oprostiti?

Dalje, istina je da Bog uvijek donosi pravdu svakome. On je pravedan Bog, On nikada ne kasni. On je jedini sudij koji je moćan da donese ispravnu presudu. To se ne dešava u našem ljudskom vremenskom okviru. On odlučuje kako, kada i na koji način će nešto riješiti. Naša je odgovornost oprostiti i predati Bogu, Isusu, jedinome koji ima pravi autoritet da donese pravdu.

Jedna od najvećih istina i naših spoznaja o Bogu je da je On iz ljubavi dao svog jedinorođenog Sina da umre za grijeha cijelog svijeta i da svako ko povjeruje u Njega ima oprost grijeha, otkupljenje za vječnost,

spasenje od propasti. Nema drugog puta, druge osobe, drugog načina.

Bog ovdje ne kaže da je dao Sina samo za mene ili tebe, da je ljubio samo mene ili tebe, nego sve, cijeli svijet. Zašto ovo govorim kada je u pitanju tema oprostjenja? Zato što u ovom kontekstu povreda Bog voli onoga koji nas je povrijedio isto koliko i nas. Ako smo mi prihvatili Isusa Krista u svoj život kao Spasitelja to ne znači da mrzi ili ne voli druge.

Bog ima svoj način rada i djelovanja, i njegov način je mnogo veći i bolji u odnosu na naš.

Kada oprostimo mi otpuštamo snagu Božju na sebe, ali i na druge, posebno na one koji su nas povrijedili. Mi razvezujemo lance kojim smo vezali počinitelja tako da i on ima šansu da bude slobodan, da se pokaje i da se pomiri s Bogom, pa da iskusi ljubav Božju onako kako smo je i mi doživjeli.

Kada oprostimo slama se snaga neprijatelja nad nama i mi postajemo slobodni.

Teška tema, teška odluka, ali nema izgovora za neoprostanje.

„I otpusti nam duge naše kako i mi otuštamo dužnicima svojim... Da, ako vi oprostite ljudima njihove pogreške, oprostiće i vama vaš Otac nebeski. Ako li vi ne oprostite ljudima njihovih pogrešaka, ni vaš Otac neće vama oprostiti vaših.“ (Matej 6:12,15)

„Šta je lakše reći: Oprošteni su ti grijesi ili ustani i hodaj!? Ali neka znate da Sin Čovječji ima vlast na zemlji opraštati grijehe: Zapovijedam ti - reče tada uzetome - ustani, uzmi postelju svoju i hajde kući svojoj.“ (Luka 5:23-24)

Riječ Božija je veoma jasna. Ako oprostimo i nama će Isus oprostiti grijehe. On je jedini posrednik između Boga i ljudi, nema drugoga. Takođe, ono što nisam spomenula je činjenica da često trebamo oprostiti sami

sebi zbog donošenja pogrešnih ili neispravnih odluka u svom životu koje su nas dovele do povreda sebe ili drugih.

Danas je pravo vrijeme da napravimo razmjenu laži u koje vjerujemo o neoprostenu za istine Božje kako bi zatvorili vrata neprijatelju da nas tlači, da nas muči.

Na kraju, najbitnija stvar koju trebamo razumjeti da ne možemo ništa svojom snagom, niti oprostiti niti se pokajati. Samo sa silom odozgo, silom Duha Svetoga po Hristu Isusu imamo „SNAGU OPROŠTENJA“, oslobađajuću moć da živimo u punini Božijoj.

Dakle, očistimo svoja srca kroz „SNAGU OPROŠTENJA PO ISUSU HRISTU“.

Dejana Opačak, Zenica

LJUBAV, BOGATSTVO, TUGA, SUJETA I ZNANJE

Na jednom dalekom usamljenom ostrvu usred okeana živeli su lepo i u slozi Ljubav, Bogatstvo, Tuga, Sujeta i Znanje. Živeli su mirno na tom ostrvu daleko od svih svetskih briga i događanja. Ali nakon mnogo vekova, primetili su da njihovo ostrvo polako, pa sve brže i izvesnije nestaje. Vrlo brzo su shvatili da ostrvo ubrzano tone. Uznemireni, oni spakuju svoje stvari i krenu polako da napuštaju svoje lepo, čarobno, ali tonuće ostrvo, koje im je vekovima pružalo sreću.

Jedino Ljubav, postojana po svojoj prirodi, reši da ostane. Jedino je ona verovala i nadala se da je sve to privremeno i da će doći bolji dani kada će sve biti lepo i veselo kao nekada. Međutim, vremenom i Ljubav shvati da nema nade i da mora i ona da napusti svoj dom. Spa-

kuje lepo ono malo stvari i puno uspomena sa sobom, ali... sada više nije bilo načina da ode sa ostrva. Svi čamci, brodovi i splavovi već su otplovili, a za pravljenje novih, više nije bilo vremena. Ljubav je počela da doziva pomoć.

Nekako u to vreme, put tuda nanese Bogatstvo. Ljubav se obraduje srećnoj slučajnosti i zamoli Bogatstvo da je primi na svoj brod:

- Primi me molim te, ostrvo tone, udaviću se - rekla je Ljubav.

- Izvini ali moj čamac je pun zlata i dragog kamenja. Nema mesta još i za tebe Ljubavi. Ako i ti budeš ušla, bojim se potonućemo - reče Bogatstvo i ode.

Ljubav je počinjala da hvata panika. Ostrvo je više tonulo i vode je bilo više. U panici, Lju-

bav je i dalje dozivala u pomoć. Onda je na svom splavu naišla Tuga. Ljubav se obradovala starom prijatelju:

- Tugo, molim te spasi me. Potonuću zajedno sa ovim našim ostrvcetom. Bilo bi šteta da svet ostane bez ljubavi.

- Žao mi je Ljubavi - odgovorila je tuga - toliko sam tužna da ne mogu da te povedem sa sobom. Želim da budem sama. I ostavi ljubav daleko iza sebe.

Na ostvru Ljubav već hvata očaj. Ne vidi načina da se spase iz nezgodne situacije u kojoj se našla i to zato što je verovala u bolje sutra. Međutim, tračak nade, ili je možda u pitanju vera, još uvek su je nagonili da i dalje doziva u pomoć. Njena dozivanja privuku pažnju Sujete koja je tuda slučajno prolazila.

- Povedi me sa sobom. Ti si mi jedina nada - zamoli Ljubav.

- Ne dolazi u obzir! Vidi kakva si prljava i mokra, hoćešda mi pokvasiš čamac. Sama si kriva! Sad snosi posledice. Lepo sam ti govorila da odeš dok se još moglo.

Čak uvređena, ode i ostavi Ljubav sa njenom tužnom sudbinom.

Izgubivši i poslednju nadu, Ljubav se predala sudbini. Sela je na jedini nepotopljeni kamen što je ostao od njihovog, nekad velikog i divnog ostrva i čekala da i on nestane ispod vode i sa sobom odnese i nju. U to niotkuda, pojavi se neki stranac u čamcu.

Stranac priđe sasvim blizu i pruži ruku Ljubavi. Ona uđe u čamac i on je preveze na susedno ostrvo. Tu je Ljubav izašla iz čamca, zahvalila se i pošla dalje. Tek nekoliko metara dalje shvatila je da ne zna ko ju je spasio. Okrenula se i dotrčala natrag do obale, ali čamac sa strancem se već izgubio na horizontu. Tada je Ljubav primetila Znanje kako sedi na obali. Prišla je i upitala:

- Reci Znanje, ko je stranac koji me je spasao sigurne smrti?

Znanje je pogleda, nasmeši se pa joj reče:

- Kako, zar ti ne znaš? To je bilo Vreme.

- Vreme?! - upita zbunjeno Ljubav.

- Da, Vreme - odgovori Znanje - jer samo je Vreme kadro da spozna koliko je Ljubav velika.

OSAM PRINCIPA ZA ZDRAVLJE CRKVE

pregled 1. Korinćanima 12

Lokalna crkva u gradu Korintu bila je vrlo dinamična zajednica koja je uživala u doživljavanju manifestacija i darova Duha Svetoga među njima. Apostol Pavle im je pisao nastojeći dovesti vjernike na mjesto zrelosti u njihovom znanju i rukovanju duhovnim darovima. Trebali su uspostaviti zdravu ravnotežu između fokusiranosti na darove Duha Svetoga i razvoja pobožnog karaktera.

U stihovima 1-3, Pavle uvjераva vjernike da želi da budu svjesni, i da znaju o darovima i djelovanju Duha Svetoga. Pod-

sjeća ih da prilikom ulaska u Kraljevstvo Božje moraju pustiti i ostaviti svoj paganski 'duhovni prtljag' iza sebe.

Princip #1: Duh Sveti će uvijek jačati Isusovo gospodstvo kroz djelovanje darova i pomažanja. Imamo li neko idolopoklonstvo između našeg srca i Božjeg srca?

U stihovima 4-6, Pavle ističe da postoje mnogi duhovni darovi, pozivi i službe koji su darovani crkvi da ih iskusi i ima koristi od njih. Međutim, crkva nikada ne bi smjela izgubiti fokus na svoj primarni primjer

koji treba slijediti - Trojstvo. Uzvišeno božanstvo - Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh Sveti - zajedno dijele božansku bit, istovremeno podržavajući različite uloge i funkcije jedan kod drugoga u odnosu na naše spasenje.

Princip #2: Jedinstvo i uniformisanost nisu ista stvar. Ako Bog Otac, Bog Sin i Bog Sveti Duh mogu održati svoje jedinstvo, istovremeno poštujući različite funkcije jedni kod drugih, zašto vjernici unutar crkve ne mogu učiniti isto?

U stihovima 7-11, Pavle navodi različite duhovne darove koje daje Sveti Duh, naglašavajući da postoji mnogo darova, ali samo jedan izvor - Sveti Duh. Sveti Duh posjeduje i dijeli darove kako želi, a ne prema našim smjernicama - mi smo primatelji, a ne začetnici.

Princip #3: Gdje god je Sveti Duh prisutan i djeluje, tu su i svi duhovni darovi dostupni. Koji se duhovni darovi Svetoga Duha očituju u vašem ličnom životu i u kojim vi djelujete kao blagoslov za svoju lokalnu crkvu?

U stihovima 12-13, Pavle naglašava da je svaki vjernik dio nečega većeg od njega samog -

on je ud Tijela Hristovog. Bez obzira na nacionalnost, jezik, kulturu ili društveni status, u Hristu Isusu smo ujedinjeni zajedno kao jedno tijelo.

Princip #4: Imamo novi identitet u Isusu Mesiji. Da li vam je ugodno slaviti Boga s drugim hrišćanima koji su 'drugačiji' od vas? Ako ne, šta su prepreke?

U stihovima 14-20, Pavle se bavi stavom inferiornosti među određenim vjernicima unutar crkve. Neki vjernici su se osjećali manje vrijednima kada su se upoređivali s drugim vjernicima.

Princip #5: Svaki vjernik je podjednako voljen i cijenjen od Boga Oca, a Duh Sveti to potvrđuje dajući svakom vjerniku jedinstvenu funkciju unutar Hristovog tijela. Jeste li ikada osjetili da niste dovoljno vrijedni služiti Bogu?

U stihovima 21-26, Pavle se suočava sa štetom koju nanose oni koji imaju duh superiornosti, koji možda koriste svoj položaj službe ili darove da se uzdignu iznad drugih. Biblija mnogo više govori o služenju drugima nego o vođenju drugih.

Princip #6: Pazite - popularnost je loš pokazatelj nečije du-

hovnosti. Jeste li ikada rekli ili učinili nešto kako bi se drugi osjećali inferiorno ili manje vrijedni od vas?

Nedavno sam sa svojom suprugom i kolegom pastorom išao na planinarenje. Hodali smo nepoznatim stazama i na kraju smo se pomalo i izgubili. Moja je supruga, hodajući iza mene, upitala: „Šta misliš koliko smo udaljeni od auta?“

„Nije daleko“, odgovorio sam.

„Vidiš li te stijene na ovoj strani planine? Auto je parkiran u blizini.“

Pola sata kasnije došlo je isto pitanje: „Koliko smo daleko?“

Opet sam odgovorio: „Nije daleko.“

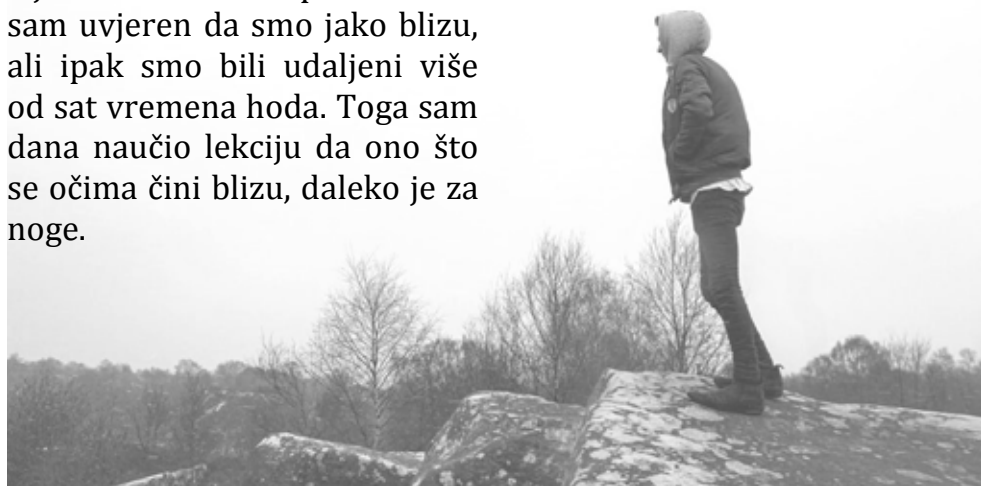
Gledajući kroz šumsko drveće, još uvijek sam mogao vidjeti stjenovite obronke planine. Bio sam uvjeren da smo jako blizu, ali ipak smo bili udaljeni više od sat vremena hoda. Toga sam dana naučio lekciju da ono što se očima čini blizu, daleko je za noge.

Princip #7: Dostižemo svoje ciljeve kao crkva ne samo vizijom vodstva, već pojedinačnim koracima svih članova crkve. Gdje ste vi lično na svom putovanju sa Gospodom Isusom? Sa svojom lokalnom crkvom?

Na kraju, u stihovima 27-31, Pavle sažima sve ovo i daje kratko objašnjenje da su duhovni darovi dani crkvi po Božjem naumu i da će funkcionisati na uredan način.

Princip #8: Duhovni darovi koje daje Sveti Duh, nisu igračke kojima nas zabavljaju, već Učiteljevi alati koji nam pomažu u ispunjavanju poziva i potreba lokalnog tijela vjernika. Na ljestvici od 1 do 10, koliko su vam važni darovi Duha Svetoga?

Robert Haris Jurjević, Sarajevo

ČOVEK

Bio je velika duša majstor od zanata
Radio je, stvarao, zvezdana otvarao vrata
Umeo je pesme i priče da piše
A sada.... nema ga više

Šta je čovek? planina ili oblak, drvo ili reka
lepota veca i od samog čoveka
leptir koji leti , cvet koji miriše
a onda... nema ga više..

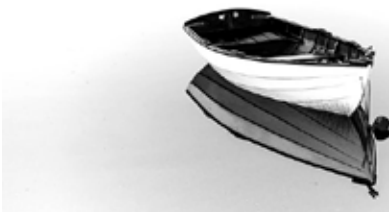
Umeo je da osvetli mrak
Zena, deca i stabilan brak
Govorio je glasno, ipak od svih tiše
A opet nema ga više

Šta je bitno ? u čemu je stvar?
Biti prosijak ili car
Sve stoji samo vreme diše
I Veoma brzo....nema te vise.

Umeo je da se skloni s puta
Umeo je da potone i da pluta
I da zaboravi i sve da obriše
A ipak.... nema ga više.

Da li na kraju postoji kraj?
Šta mu sad znači u našoj duši sjaj?
Da li je čamac imao taj
Što može čoveka odvesti u raj?

Zvonko Vajenštajn, Kačarevo

ZAŠTO JE VAŽNO ZASTUPATI ŽIVOT KAO BOŽJE ČUDO?

Uveoma poznatom *Family talk show*-u, Dr. James Dobson je ugostio hrišćanskog akušera i ginekologa Dr. William Lile-a sa kojim je razgovarao o prenatalnom razvoju bebe, činu abortusa, ali i ulozu nas kao hrišćana u kulturi u kojoj se ubijanju nerođeni.

Dr. William Lile je odrastao u hrišćanskoj porodici. Sam njegov život je čudo. Kada je njegova majka 1965. godine saznala da je trudna, doktor joj je savjetovao da abortira dijete jer

su se pojavile komplikacije sa njenim zdravljem. Ali ona je imala čvrstu volju i vjeru da bez obzira na rizik i posljedice o kojima doktori govore za njeno zdravlje, ona će roditi dijete.

Tako da od svoga začeca dr. Lile je bio uključen u poruku o vrijednosti života. Danas na istim principima odgaja i svoje kćeri, sa jedinstvenim ciljem da imaju svoje profesije, da rade ono za što su pozvane, ali i da propovjedaju evanđelje i štite one koji trebaju zaštitu.

Dr. Lile je posebno zainteresovan za laparoskopske zahvate, urinarnu inkontinenciju, lasersku hirurgiju i upravljanje visokorizičnim trudnoćama. Njegovo stajalište o nerođenim bebama jeste da su one pacijenti.

„Ja ne vidim razliku između djeteta u utrobi majke i izvan nje. Mi kao doktori nerođenu djecu tretiramo kao pacijente. Ono što znam jeste da su genetski posebni od trenutka začeća. Kada se jajna ćelija majke spoji sa spermatozoidom od oca, ta novonastala ćelija je drugačija od 7 milijardi drugih ljudi na zemaljskoj kugli. To nam govori da je od početka ta ćelija novo stvorenje.“

U Bostonu, Filadelfiji, Hjustonu, doktori ne određuju samo dijagnoze, već obavljaju i operacije djece dok su još u majčinoj utrobi. Tako imamo da u 19. sedmici nakon začeća mogu izvesti transfuziju krvi bebi; u 21. sedmici djetetovog života mogu napraviti operaciju srca. Sve nam ovo govori da se nerođene bebe tretiraju kao pacijenti.

Dr. Lile lično smatra da je fetalni razvoj bebe puno veće

čudo od bilo kakvog medicinskog zahvata.

U Psalmu 139:13-17 čitamo:

„Jer ti si stvorio moje bubrege, satkao me u krilu moje majke. Zahvaljujem ti što sam predivno i čudesno stvoren; veoma su čudesna tvoja djela; sasvim poznaješ dušu moju. Kostii moje ne bijahu ti skrivene kad nastajah u tajnosti, otkan u dubinama zemlje. Oči me tvoje vidješe kao zametak; u knjizi su tvojoj zapisani svi moji dani, što su bili unaprijed određeni kad još ne bijaše ni jednoga.“

Ovi stihovi nam govore da je Bog kreativno i aktivno uključen u razvoj svakog ljudskog života. Njegova briga za fetus je je tako detaljna i potpuna, da već tada u ranoj fazi ima plan za njegov život.

U Jeremiji 1:5, Bog nam govori da kako je imao plan za Jeremijin život, tako ima plan i za svakoga od nas. Onda sebi postavljamo pitanje odakle nama ljudima pravo da prekine-mo to zajedništvo s Bogom i odlučimo se na abortus?

Statistike govore da godišnje u svijetu se učini 73 miliona abortusa.

U poslanica Rimljanima 5:8 piše:

„A Bog pokazuje svoju ljubav prema nama tako što Hrist, kad smo bili još grešnici, umre za nas.“

Psalam 51:5 nam govori kako izgleda kada osoba upadne u grijeh. David nam u ovim stihovima otkriva kako je strašno, emocionalno i uništavajuće kada se okrenemo protiv Boga, nakon što smo upoznali Njegovu blagoslove.

Dr. Lile zaključuje svoje izlaganje riječima: „Rođeni smo

sa grešnom prirodom, grešnici smo od momenta začeća. Ako je Hrist došao i dao svoj život za nas, pobijedio smrt, uskrsnuo da bi mi iskusili dar spasenja vječnog života; ako je Bog poslao svoga Sina zbog grešnika, a i one nerođene bebe koje smo nazvali pacijentima su grešnici; onda je Bog poslao svog Sina i za nerođene. Ako je sve ovo istina, onda sigurno i nerođena djeca zaslužuju našu zaštitu.“

Prevela **Dejana Fežanović**

Svjetonik Centar za život
Dr. James Dobson's Family Talk,
God's Miracle of Life

**NE PRIČAJ BLIŽNJEM
O LJUBAVI - LJUBI GA!**

AVGUSTIN

AGAPE

ZNACI DUHOVNE SMRTI

Čitajući Stari zavet, na mnogo mesta možemo da vidimo kako je Božji narod, Izrael, gnevio nebeskog oca svojom neverom i okretanjem drugim bogovima. Kroz celu istoriju Izraela stalno srećemo trenutke otpadništva koje je Bog surovo kažnjavao.

Kada je Mojsije vodio Izraelce iz Egipta u obećanu zemlju, umesto da stignu tamo za nekoliko meseci, koliko im je realno bilo potrebno, putovali su četrdeset godina zbog stalnog gundanja i zanovetanja. Malo, malo, pa bi prebacili Mojsiju da su gladni, da nema vode, da im je

bilo bolje u ropstvu pod Egipćanima.

To je govorio narod koji je svojim očima gledao ne samo čuda koja je Gospod učinio u Egiptu, već i sam čin razdvajanja Crvenog mora da bi prešao na drugu obalu po suvom dnu. Gledali su zatim i pomor cele egipatske vojske koja ga je jurila. Njima je moralo biti jasno da je to mogao da učini samo Bog. Kakva je to onda nezahvalnost?

Ljudska priroda je grešna i čovek brzo zaboravlja dobra koja su mu učinjena. U Četvrtoj knjizi Mojsijevoj koja se još zove i Brojevi 14:11-12 piše:

„Gospod reče Mojsiju: Dokle će me ovaj narod prezirati? Dokle će odbijati da mi veruju, uprkos svim znamenjima koja sam učinio među njima? Udariću ih pomorom i istrebiti, a od tebe ću učiniti narod veći i jači od njih.“

Onda je Mojsije iz sveg srca zavapio Gospodu da oprostí narodu i da ga ostavi u životu. Obzirom da je kazna za greh smrt, cela generacija odraslih koja je gundala protiv Boga i Mojsija, Njegovog sluge, nije dočekala ulazak u izabranu zemlju. Svi su pomrli. Pošteđena su bila samo deca, sledeća generacija koja je sa Isusom Navinom ušla u Hanaan.

Takvih primera ima mnogo. Navešću samo još jedan koji me je stvarno potresao. U vreme pohoda na obećanu zemlju, Bog je zabranio Izraelcima da se žene tuđinkama, jer su ih ove nagovarale da se odaju bludu sa lažnim bogovima kojima su se i same klanjale. Kada su boravili u Moavu, i pored izričite Božje zabrane, Izraelci su se upuštali u veze sa Moavkama, pa je narod počeo da se klanja njihovim bogovima. To je razgnevilo Boga i zbog toga je pustio pomor na sve koji su se klanjali Vaalu Peorskom.

Ko zna koliko bi ih pomrlo da Aaronov unuk, sin sveštenika Eleazara, Pinhas, nije uzeo kopljice i ubio dvoje preljubnika, Izraelca i Moavku probovši ih jednim udarcem. Tog trenutka je pomor prestao. Dakle, iz ovoga možemo zaključiti dve stvari: (1) kazna za greh je smrt, i (2) greh se mora odstraniti iz Božjeg naroda da ovaj ne bi bio kažnjen ili da bi kazna prestala.

U vreme Novog zaveta koje je i naše vreme, suočavamo se sa univerzalnom i sveobuhvatnom žrtvom Isusa Hrista koji je platio kaznu za svaki naš greh. To je najveća milost koja je ukazana čovečanstvu u celoj njegovoj istoriji. Niko ni pre ni posle Isusa Hrista nije učinio nešto slično i slobodno možemo reći da je Sin Božiji tim činom zauvek promenio ljudsku istoriju.

Svi verujući, nanovo rođeni hrišćani su usvojena Božja deca, ona deca koja su spašena po milosti kroz Isusa Hrista. Uslov za spasenje jeste priznavanje Isusa Hrista za svog spasitelja, vera da je On vaskrsnuo iz mrtvih kao i odricanje od greha, tj. svoje telesne prirode i okretanje ka Bogu kroz čin pokajanja. Duhovni savez pokajanih duša sa svojim Gospodom Isu-

som Hristom zove se Crkva. Njena glava je sam Hristos, a telo je Božji narod.

Kako smo mi pobedili svoju grešnu prirodu? Pobedili smo je verom u Isusa Hrista. Mi ne moramo umreti ako svojim grehom uvredimo Boga, dovoljno je da se iskreno pokajemo.

E sad, dolazimo do ključne tačke jedne velike dileme koja se tiče duhovne smrti. Šta ako se ne pokajemo? Šta ako se lažno pokajemo, kao licemeri? Ako hronično živimo u grehu i zloupotrebljavamo Božju milost kroz Isusovu žrtvu na Golgoti? Šta ako ne znamo da smo u grehu? Kako Božja kazna tada funkcioniše?

Sasvim je sigurno da Isus stoji između nas i Nebeskog oca i da nas zastupa, ali u kom slučaju? U slučaju da Mu iskreno verujemo i da se iskreno kajemo. To je znak duhovnog života. Ako nas boli tuđa patnja koju smo sami

prouzrokovali, ako se stidimo zbog toga, ako svim srcem želimo da popravimo štetu.

Pokajanje nije vračarsko mantranje određenih reči da bi se dobio oprost. Nije ni vikanje ni klanjanje niti bilo koja druga ritualna radnja. Pokajanje je odluka da se ponašanje prema nekome iz korena promeni i da se više nikad ne ponovi učinjeni greh. Mi nismo sposobni da to i izvršimo, ali Bog kaže da sve možemo u Onome koji nam snagu daje; dakle, to može Bog.

Ukoliko ne učinimo tako, Bog nas neće možda fizički ubiti, ali nam može zatvoriti duhovne oči i uši. Tada smo duhovno mrtvi. Kada je reč o grehu koji nam nije poznat, na primer, ako u hrani koju konzumiramo ima ubačenih delića ljudskog fetusa ili koristimo kozmetičke preparate sa istim sastojcima, mi možemo uvek da se pomolimo da nam Bog oprost neznane grehe.

Međutim, tragedija je u tome, što mnogi hrišćani ni ne prime- te svoju duhovnu smrt i dalje obavljajući uobičajene religioz- ne aktivnosti, kao da se ništa nije desilo. Zato je dobro da povremeno proverimo naše du- hovno stanje. Pre svega, treba proveravati sopstveno pokaja- nje. Koliko se često i iskreno kajemo. Da li to uopšte prakti- kujemo? Ako ne praktikujemo, ili samo formalno, radi reda, kažemo sebi da smo se pokajali, a naše ponašanje se i dalje ne menja sa opravdanjem da je I- sus platio cenu za svaki naš greh, onda je to već znak za uzburu. Preti nam duhovna smrt.

Drugo, ako Gospod ne odgo- vara na naše molitve u dužem vremenskom periodu, to može biti znak da sa našom duhov- nošću nešto nije u redu. Da li je u pitanju nedostatak vere ili smo zbog hroničnog života u grehu izgubili pristup Božjem tronu, svakako bi trebalo da se zapitamo gde smo se to zaputili i hodamo li uskom stazom ka večnom životu.

Ako vidimo brata u nevolji, šta nas pokreće da mu pomogne- mo? Da li to činimo zato što mislimo da tako treba, zato što

smo hrišćani, ili to činimo iz du- boke ljubavi i saosećanja? Ne daj Bože da se hvalimo kako smo pomagali drugima, onda ćemo izgubiti svu platu za dobro delo! Tako kaže Božja reč. Ako dajemo milostinju, ili činimo koje drugo dobro delo zato što mislimo da tako treba, mi smo već duhovno mrtvi. Bog to mrzi.

U Poslanici Rimljanima, 12:9- 13, apostol Pavle kaže: *„Ljubav neka bude nelicemerna. Gnušajte se zla, držite se dobra. Volite jedan drugoga bratskom ljubav- lju; poštujujte jedan drugoga više nego sebe. U revnosti ne posu- stajte, u duhu budite puni žara; Gospodu služite. U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi, u mo- litvi istrajni. Delite sa svetima koji su u oskudici; budite gosto- ljubivi.“*

Ovi stihovi su sasvim dovoljni da proverimo naše duhovno stanje. Jesmo li takvi ili nismo? Jednostavna stvar. Više od sve- ga je potrebno da se u ovim smutnim vremenima često i temeljno preispitujemo kako ne bismo završili van Svetoga gra- da kad naš Gospod Isus Hristos dođe po nas.

Druga važna stvar na koju nas Bog poziva, jeste da opominje-

mo braću ili sestre koji žive u grehu. Bog i danas izričito zahteva da se greh UKLONI iz Crkve kako se celo telo Hristovo ne bi pokvarilo. Sam Hristos je apostolima rekao: „*Vi ste so i svetlost sveta.*“ So je konzervans koji čuva meso od truljenja.

Ako Crkva dopusti da je greh izjeda i ne reaguje na vreme, Bog će na nju pustiti duhovnu smrt. Vernici će se pretvoriti u duhovne zombije, religiozne ljude koji odrađuju svoje aktivnosti po navici i misleći da služe Bogu, služiće knezu ovoga sveta. To je žalosno.

Dakle, princip da je kazna za greh smrt i da se greh mora

odstraniti iz Božjeg naroda da ne bi bio kažnjen ili da bi kazna prestala, važi i danas, samo u drugoj formi. Kaznu jeste platio Isus, ali priznanicu možemo uzeti jedino pokajanjem. I danas su nam potrebni Pinhasi, s tim što će umesto fizičkog koplja upotrebiti Božju reč i tako sprečiti dalju tragediju. Poslušnost Bogu Njemu je milija od svake žrtve, zato budimo poslušni braćo i sestre, govorimo istinu i ne dajmo grehu da dalje razara Crkvu Božiju. Samo tako možemo pobediti rastuće zlo ovoga sveta koje se sve jače steže oko nas i pretilo da nas uništi.

Branka Klacić, Novi Sad

KAJANJE JE KASNO STIGLO

Hladna sumorna jesen me uvijek vrati na jedan učenički pismeni zadatak, duboko urezan u srce, srastao sa dušom. Uvijek je tu, proviri stidljivo kad se teške magle spuste na već izborano čelo. Ne plašim se bora, one su znak pobjede nad godinama, još smo tu, preživjeli, preskočili prepreku, prevarili vrijeme, držimo se.

Kajanje je kasno stiglo, tema životna, rasterećujuća za tmuran dan. Vučem kesurinu zadržnica, s vrata ih bacam na sto, kuvam čaj, zavaljujem se u udobnu fotelju i krećem sa čitanjem, tek kasnije ispravljam, važnija mi je suština. Ispovijesti pršte, nasmijem se do suza.

Otvaram, zelenu svesku, ne briše se iz pamćenja ta boja, guši me i danas.

„Ne mogu sebi oprostiti jedinicu iz matematike, ali ne toliko jedinicu, koliko laž. Slagao sam tatu da taj dan nisam dobio ocjenu. Njemu je naveče pozlilo, za nekoliko sati je umro; srčani udar. Kajaću se dok živim jer je otišao, a posljednje što sam mu

izrekao bila je laž. Kajanje je, zaista, kasno stiglo.“

Ne vjerujem šta čitam. Kako je moguće da jedno mlado biće živi sa takvim teretom na grudima, sa kamenom na plećima? Dolazim na čas, tražim mu pogled, gleda me ispod oka. Kažem svima da ćemo danas čitati samo jedan rad jer druge ne možemo; nemamo vremena jer moramo da čutimo poslije ovog.

Klimnu glavom dajući mi znak da moram čitati ja. Prvi i jedini put kad nisam mogla zadržati suze u učionici. Plačem i čitam, plače cijeli razred. Čutali smo ostatak časa.

Ovu temu nikad više nisam dala za pismenu. A jesen svake godine nečujno dođe i podsjeti me na nju. Vrijeme nam klizi niz prste, nebitne stvari nas opterećuju, a zbog njih zapostavljamo one koje volimo. Posljednjih dana trošim riječi i osjećanja samo na one koje volim jer jesen mi šapuće da kajanje često kasno stigne.

Ljiljana Rakita, Banjaluka

NESHVAĆENI REVOLUCIONAR

Pastor Aleksandar Mitrović. To „pastor“ i njegovo lično ime i prezime su za nas oboje, za našu porodicu, bili i ostali neodvojiva celina. Nema reči kojima bismo opisali ovog čoveka kako smo ga mi videli i doživljavali. Možda bi ga dve reči najbolje definisale:

NESHVAĆENI REVOLUCIONAR.

Neko ko je odlučno i hrabro donosio promene u hrišćansku zajednicu našeg grada, pa i regiona, kad god bi osećao da ga Gospod vodi u tom smeru. Na primer, kada su se verske zajednice uglavnom zatvarale u četiri zida i tiho slavile Gospoda, na zidovima i bilbordima širom Novog Sada su osvanuli žuti plakati „Isus je živ“.

Premalo nas je bilo u više organizovanih marševa za Isusa u to vreme, pa nas je nekolicina nosila i po dva transparenta u rukama. U velikoj sali Spensa se slavio Gospod kada se u verske namene nije mogla zakupiti ni neka mala mesna zajednica. Sa bine ispred

Gradske kuće sa ogromnim ozvučenjem odjekivale su pesme slavljenja i obožavanja čak do Riblje pijace (za poznavaoce Novog Sada).

U sinagogi, centru okupljanja Jevreja, propovedalo se Evanđelje, u biskopima Arena i Jadran svedočilo o delima Gospodnjim, sa novosadske televizije u emisiji Sagleđavanja pokušavalo se dopreti do što više onih koji ne poznaju Hrista kao svog Spasitelja, itd., itd.

Nisu ga plašile ni kamenice koje su često uletale kroz prozore crkvene zgrade u Petra Drapšina br. 42, ni prozivke po novinama i brojnim medijima.

Zašto kažemo „neshvaćeni“? Išao je ispred svog vremena. Nije da niko nije pokušavao da ga prati. Jeste, ali teško je hvatao korak sa njim. A onda se naš pastor malo umorio... Ali ne od Gospoda!

Sada se odmara u naručju svog Oca kojeg je toliko voleo!

Vladimir i Nikoleta Salak, Novi Sad

VELIKI BOG U ŽIVOTU ALEKSANDRA MITROVIĆA

Bilo šta napisati o Aleksandru Mitroviću sada posle tragičnog otrežnjenja može izazvati oprečne reakcije. Veliki broj ljudi prisutnih na sahrani nešto govori i nosi neku poruku. Mnogi od njih su uz iskreno žaljenje potvrđivali koliko je velik i dobar uticaj imao Aca na njih u posebno teškim danima. Ovo samo za sebe nešto govori. Međutim, nagla smrt u godinama kada to nije uobičajeno (55 godina) nekim drugima je izazvalo sumnju u mnoge poslednje događaje njegovog života.

Nama ostaje da verujemo da je Bog imao kontrolu nad svim kao što je i bio slučaj ranije u njegovom životu. Zato je bolje preneti pokoju misao iz života i promišlja-

nja samog Aleksandra o velikom Bogu kojeg je on voleo, a meni je to i potvrdio u našem poslednjem dugom razgovoru.

... Sve mi je to ukazivalo da sam pozvan na nešto što mogu prihvatiti, a i odbaciti. Ništa me nije prisiljavalo na hrišćanski život. Isus je želeo da dobrovoljno živim sa Njim. Svaki put kada bih pao, podizao me je i hrabrio, ukazivao na moje slabosti i podsticao na to da Mu dozvolim da me menja...

... Vera nije nešto što određuje da li nešto postoji ili ne postoji. Ono na šta je moja vera usmerena određuje iskrenost moje vere. Ja sam tada shvatio da sam se obratio nekome ko je zaista živ. Ne samo kroz to što

sam doživljavao promene u sebi, već doživljavajući dešavanja u fizičkim, opipljivim stvarima. Kroz sve to gledao sam koliko je Bog blizu svakog čoveka i koliko želi da pomogne svakome ko Mu se zaista iskrenog srca obrati i potraži ga...

... ali ne samo to, ovde u ovom zemaljskom životu koji živimo, Isus nam objavljuje istinu koja nas, ako dozvolimo, može osloboditi od neizvesnosti, straha, kompleksa i nevolja bilo koje vrste. Život sa Isusom Hristom donosi u svim oblastima života pozitivnu promenu, otkriva i pruža jedini pravi smisao života...

... Da bismo Boga upoznali, potrebno je više od poznavanja Njegove pisane reči tj. Svetog pisma. Nama je potrebna čežnja za intimnošću s Bogom...

Bog voli sve ljude i dao je svog jedinorodnog sina za svakoga ko veruje da ne pogine nego da ima život večni (Jovan 3:16).

Kada mu uzvratimo ljubav onda Bog kroz nas deluje i pokazuje svoju veličinu. A to koliko, to ne zavisi od Boga jer On je velik u svemu i to beskrajno. Dakle ipak zavisi od nas i od naše ljubavi prema Njemu.

**Aleksandar Mitrović
je zasigurno voleo Boga.**

Vlatko Moravek, Novi Sad

IN MEMORIAM

Aca je bio moj pastor, moj blizak prijatelj i duhovni otac.

Verujem da sledeći stih opisuje ovaj trenutak.:

Zaista, zaista, kažem vam, ako zrno pšenice ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo, ali ako umre, donosi mnogo ploda.

(Jovan 12:24)

Aca je zasejao seme u naše živote, neko je bili duhovno kroz njegove hrabre, inovativne ideje, njegovo neverojatno razumevanje Svetog pisma dok je propovedao Reč Božju. Neko je bilo praktično, poput njegove ljubavi prema šalama i smehu, a neko drugačije zbog intenziteta života koji je živio.

Mi smo poljoprivrednici vlastitog srca i života. Verujem da će se puna mera Acinog života ostvariti sa onim što radimo sa semenom posejanim u nas.

Ako bih uzgajao biljku uvrede, bio bih vezan za prošlost. Ako uzgojim Logos i Rema reči posejane u mom životu, ja ću napredovati u zrelosti u Hristu.

Moja je molitva da uzgajamo plod ljubavi, jedinstva, razlučivanja, uvida, vizije i smelosti.

Ted & Lori Bultsma, Kalifornija

PRIHVATI ISUSA U SVOJE SRCE

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

PRIDRUŽI NAM SE

UŽIVO (ONLINE)

SYLOAM ONLINE CRKVA

FB: SYLOAM

NEDELJOM OD 10:00 H

VIŠE INFORMACIJA NA WWW.SYLOAM.EU

ONLINE CRKVA

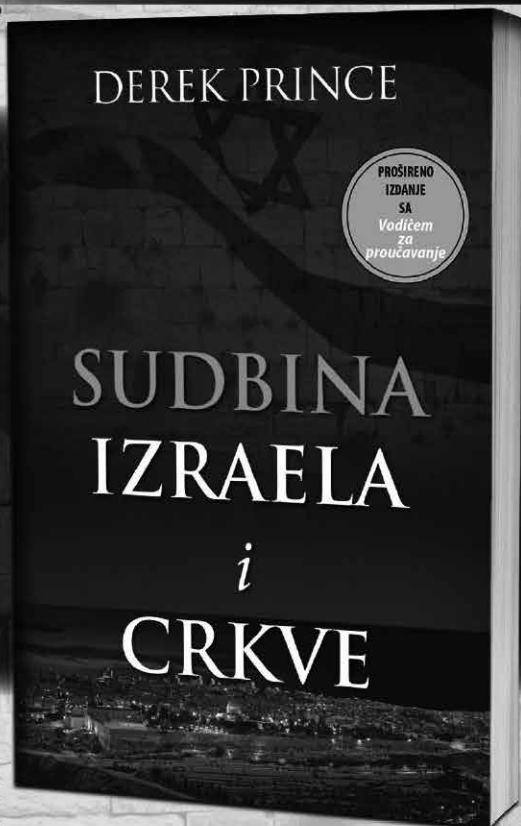
FB: SYLOAM

Jedini pouzdan izvor svetlosti o situaciji na Bliskom istoku jeste Božija proročka reč. Ako ne tražimo svetlost, koja potiče iz tog izvora, neizbežno ćemo se naći u mraku i postati žrtve konfuzije i obmane.

NOVO IZDANJE

SUDBINA IZRAELA *i* CRKVE

Bog je uspostavio čvrste saveze i sa Izraelom i sa crkvom. Iako je crkva nastala u Izraelu, tokom vekova, njihove sudbine su se široko razile – sve do sada. Uzbudljiva karakteristika našeg vremena je činjenica da se sudbine Izraela i crkve ponovo uzajamno približavaju i počinju da teže istom cilju. Taj Bogom određen proces, dovešće do najdramatičnijih i najznačajnijih događaja u celokupnoj istoriji čovečanstva.

www.derekprince.rs

Podržati udruženje i misiju Derek Prince Srbija možete kupovinom knjige iz našeg izdavaštva ili donacijom na račun:

325 -9500700044980-85

*Da li je, u Božijem planu, crkva zamenila Izrael?
Zašto je tako malena nacija, kao što je Izrael, u fokusu svetske pažnje?
Šta je obnova Izraela?*

*Kakva je odgovornost hrišćana prema Izraelu?
Kada će istinska pravda i trajni mir doći na Bliski istok?*

ZA VIŠE INFORMACIJA, MOLIMO KONTAKTIRAJTE NAS NA:

+381 64 405 47 44

info@derekprince.rs, miki.cobrda79@gmail.com

FB: Derek Prince misija - Srbija